

Hiljainen tuuli

Virpi Apposen runoja
ja Pauliinan pakinoita

Lukijalle

Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon julkaisema lehti, Luterilainen täyttää nyt, vuonna 1995, 70 vuotta. Olen ollut mukana Luterilaisen toimituskunnassa vuodesta 1955 saakka, eli noin 40 vuotta. Vuosien varrella on kertynyt runoja ja pakinoita, joita Luterilainen on julkaissut.

Nyt olen ystävien kehotuksesta keräillyt näistä pienen kirjasen. Ainoastaan viimeinen, nimiruno on ennen julkaisematon. Mukana olevat kuvat ovat myös Luterilaisista, aikaisemmat on piirtänyt Terho Apponen ja uudemmat Kimmo Pälikkö.

Kokoelman tekemisessä ovat olleet suurenmoisena apuna Eeva Voima tekstinkäsittelyssä ja Hely Särelä kirjaksi sitomisessa. Molemmille sydämellinen kiitokseni.

Jumala siunatkoon tämän pienen viestin sen matkalla kaikenikäisille lukijoille.

Virpi Apponen

Copyright 1995 Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen
Kirkko, Lahti, Finland

ISBN 951-9318-19-4

Valmistettu talkootyönä monistamalla. Tampere 1995

Tapahtui niinä päivinä

Adventtimuisto

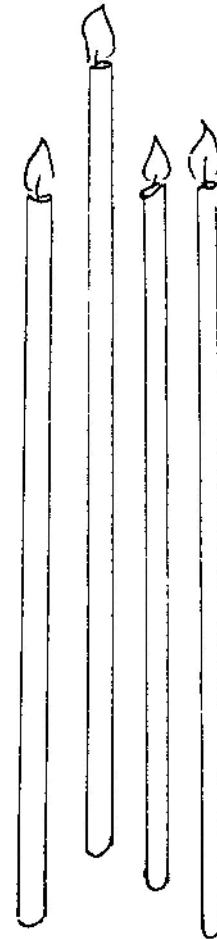
Oli adventtiaika
olin kaukana poissa,
kotoa kirjoitettiin:

Oli äidin uupuneet
rivit - kovin raskaat
aattopäivät olleet.
- Vaan, lapseni, muista
miten nöyränä aasillaan
tuli kerran Kuningas
ihmislasten vaivaan.
Toki ethän unohda
ihmisen teilläsi
tietä taivaan!

Isä pitkään kertoi
vaiheista työnsä rakkaan,
miten monta ihmistä
hyvää tavannut oli
viikon aikaan.

- Niin paljon hyvyyttä
Herralta olen saanut,
monenlaista rikkautta
Jumalan suomaa.
Joka päivä, lapseni
olet mielessä mulla,
joka päivä ylhäälle
sinusta puhelen.
On adventti juuri
tulisit sinäkin!

Se oli kirje kotoa
kauan, kauan sitten.
yhä kutsuu se
adventtijuuhlaan:
- Toki ethän unohda!
- Tulisit sinäkin!

Pyhässä kirjassa kerrotaan

*Sylissä äitinsä Marian
Piltti hentoinen silmät avaa,
tallin hämyssä elämään havaa
lailla pienen karitsan.*

*

*Tulevat kedolta paimenet
ne, jotka enkelten laulun kuuli
uskoen, että tää Valtias suuri
vapahtava on ihmiset.*

*

*Kaukana, äärillä itäisen maan
näkevät viisaat tähden uuden,
se julistaa halki rajattomuuden:
Kuningas syntynyt Juudeaan.*

*

*Pyhässä Kirjassa kerrotaan:
Hän syntyi kuoleman voittajaksi,
tuli Jeesus syntisten auttajaksi
jouluna pimeään maailmaan.*

Paimenet

*He valvovat yöllä
ja laumaansa vartioivat,
näin tehneet he lie
jo vuosia uskollisesti.
Vaan tämä yö on toinen,
kuin jokainen muu,
tämä köyhien paimenten
juhla ihmeellinen.*

*Läpi vuossatain saapuu
luoksemme kuva heistä,
kun seisovat kedolla
siinä laumoineen.
Yli vuossatain kaikuu
enkelten viesti sieltä
ja paimenten askeleet,
kun he kiiruhtaen
käskyä kuullen
saapuvat Beetlehemiin!*

Ja löytävät Lapsen!

*Ja palaavat viestiä tuoden
he tulevat vastaamme
jouluna jokaisena
yhä vieläkin kertoen:
Löysimme Jeesuksen!*

Sinulle kerrotaan!

*Tuli Joosef, puuseppä
Marian, emäntänsä kanssa
Beetlehemiin
keisarin käskyn mukaan.*

*- Eikä keisari tiennyt
mitä oli tapahtuva.
Siellä he saivat
majan, tallissa,
he, Joosef ja Maria.
Tallissa syntyi Lapsi:
Kuningasten Kuningas
ja Herrain Herra,
Jumalan
ainokainen Poika.*

*- Eikä keisari Augustus
tiennyt, mitä oli tapahtunut.*

*Mutta paimenet kedolla
kuulivat enkelten laulun
ja tulivat kiiruhtaen.*

*- Kukaties ei keisarille
kertonutkaan kukaan.*

*Sinulle kerrotaan!
Vuosisatojen takaa
kaikuvat enkelin sanat:
"Teille on tänä päivänä
syntynyt Vapahtaja!"*

*Kuuletko enkelin sanoman
tänä jouluna
levottomuuden maailmassa?*

*Suljetko silmät ja korvat
täyttyäen suun
sanojen paljoudella,
niin ettet tietäisi
tapahtumasta
Beetlehemissä
keisari Augustuksen aikaan!*

*Vai oletko matkalla
paimenten tiellä
kiiruhtaen
katsomaan Häntä,
joka yhä on:
Väkevä Jumala,
lankaikkinen Isä ja
Rauhan Ruhtinas!*

Yösydänhetkellä

*Yö vaiti on
ei soita kellot
temppeleissä juhlaa
yö Beetlehemin
aivan hiljaa on.
Ei ratsut kiidä
suitsin hopeaisin
sanaa vieden
joka ilmansuuntaan,
ei ääntä rummun
kelloin kuminaa,
fanfaareja ei juhlatorvien.*

On airut enkelten
ja laulu
taivaan kartanoista,
lammasmaa arka,
paimenet
ja tallin köyhyys,
lämpö juhtien
Yösydänhetki
ylläs Beetlehem.

Maa tuskantäysi,
polo ihmisuku
mitenkä otit vastaan
Kuninkaan?
Mitenkä nyt
kun soivat kellot juhlaa,
toisinko nyt
sä kohtaats Messiaan?

Yösydänhetkeesi
Hän saapuu nykyin,
Jeesus
vain sydämesi
köyhään temppeliin.
Onnellinen maa,
autuas ihminen:
yön jälkeen sulle
aamu kirkas saa.

Se oli ihmeellinen yö
Beetlehemissä.

Paimenen kertomus

On kysytty,
oliko minulla aavistuksia
tai jotakin erikoista,
ennen kuin se tapahtui.
En osaa vastata,
muistan vain, että pimeyden
halkaisi valo
ja enkeli astui alas taivaasta
kuolevaisten silmieni nähden!
- Kunnia Jumalalle!
Kunnia Jumalalle!

Me juoksimme
koko matkan Beetlehemisiin.
Miten löysimme paikan?
Jumala johdatti jalkamme
alas talliin.
Aivan tavallinen eläinten suoja
se oli, matala luola.
Vaatimaton perhe,
lapsi seimessä kapaloituna.

Tulisiko enkeli alas taivaasta
kertomaan syntymästä
puusepän perheessä?
Luekaa kirjoituksia,
minä sanon,
luekaa kirjoituksia!
Näillä maallisilla silmilläni
olen nähnyt Vapahtajani
minä, syntinen ihminen.

Ihmeellinen yö se oli
verollepanon aikaan
Beetlehemissä.

"Ja tapahtui niinä päivinä..."

*"Niin Joosefkin lähti -
ylös Juudeaan -
Marian, kihlattunsa kanssa"*

*Askelten äänet ja muut
tiellä, kaduilla, portaissa
aasien kiljuntaa,
itkua lasten,
joku myy, joku ostaa!
Pimeän myötä hiljenee
muurien suojaan Beethem.
Painavat askeleet yksin
Rooman sotilaan!*

*Aamuyön tunteina
tallissa matalalla
syntymän ihme.*

*"- kapaloitsi hänet ja
pani hänet seimeen-"*

*Ihme kedolla
pimeän taivaan alla
lampaiden luona valvovain
paimenten nähdä!*

*Eivät he salanneet
paimenet askeleitaan,
he menivät riemuiten
nukkuvaan kaupunkiin.
He tulivat taloihin, talleihin
etsimään lasta, kertoen ihmettä
enkelten sanomaa:*

*"Teille on tänä päivänä
syntynyt Vapahtaja -"*

*Vuossadat vierivät pois,
yli kuoleman, saastan ja pelon,
yli aikojen enkelten laulu:*

*"Kunnia Jumalalle korkeudessa
ja maassa rauha ihmisten kesken-"*

Jouluyön mietteitä

*Mustalla yötaivaalla
palavat hopeiset tähdet
himmeästi hohtaen
pakkaslumeen
kuin menneiden joulujen
häipyvät valot, jotka
kangastuvat kaukaa
valvovan silmään.
Mielessä kertautuu kuva
tallin seimestä,
joulun ihmeestä
niin kuin siitä on kerrottu
lapsuudesta asti.
Sinä rakkain juhla!
Suunnaton on sinun lahjasi
tänäänkin tässä
näiden hopeisten tähtien alla.
Uudeksi sinä teet ihmisen,
otat pois vuosien jäljet
ja sallit korvieni
jälleen kuulla
enkelten laulun korkeudessa.*

Kiitos Joulun Lapsi

*Kiitos, että tulit,
Joulun Lapsi,
syntiemme pimeyteen,
pelkoon, hätään, suruun.
Kiitos,
että sinun rauhasi
laskeutuu yllemme
sanasi kautta
lohduttaen, vapahtaen,
anteeksiantaen.*

*Kiitos, Joulun Lapsi,
että et katso
muotoa etkä kauneutta,
että et lue
lahjojen määrää,
vaan etsit syntisiä,
maahan muserrettuja,
heikkoja ihmisiä.*

*Kiitos
Joulun Lapsi,
että löysit minutkin.*

Sanoma kaukaa

*Kaukana, kaukana
pienoinen Beetlehem
kadut, kodit ja talli!
Vuossatain päässä
syntymä Lapsen,
öisten tähtien alla
enkelten laulu
kedolla lammasten.*

*Korpien keskellä
kaukana pohjoisessa
täälläkin valoaan
tuikkivi joulun tähti
- kaukaa se lähti
rauhan sanomaa tuoden,
vuossatain halki
sanomaa Vapahtajasta.*

*Sanan kirkas tähti
riemulla täytä
tässäkin kylmässä maassa
sydämet kylmenneet!*

Joulurukous

*Viivy jouluni sydämessä,
viivy hetkinen vieläkin,
siunaa valollas lämpimällä
työni arkiset, raskaatkin.*

*Älä anna laulujes lippaan
lukkoon jäädä ankaraan!
Anna hyvyytes, lempeytesi
kotiini jäädä asumaan.*

*Seurakuntaasi, Seimen Lapsi,
kättes suo yhä siunata,
rakkaudestasi rajattomasta
pisara sydämiin vuodata.*

*Anna lahjasi: sanasi kalliin,
meille rakkaaksi tulla niin,
että se yksin johtaisi meitä
joulusta jouluun - taivaisiin.*

Sinun luonasi, Jeesus

*Sinun seimesi luona, Jeesus,
olen vaiti ja kuuntelen,
miten laulavat ihmeellisesti
sadat äänet enkelien.*

*Ja taas ovat poissa multa
minun murheeni painavat,
Sinä kannoit ne itse kaikki,
minut synnistä vapahdat.*

*Sinun kanssasi, Jeesus kallis,
nyt joulua viettää saan.
Sinun luonasi viipyä vielä,
kun sammuvat liekit maan.*

Paimenten viesti

*Paimen, paimen Beetlehemin
jouluyönä
laumas hoito, vaatimaton,
sulla työnä,
mutta suureen kunniaan,
suurempaan kuin ykskään maa
kuninkaista jouduit juuri,
kun tuo enkeljoukko suuri
jouluviestin maahan toi,
ihanamman mitä voi
kukaan kuulla päällä maan!
Ihmekö, jos peloissaan
kedolla on vähäinen
joukko köyhäin paimenten!*

*Menkää, sanoo enkeli
ja katsokaa,
menkää lasta katsomaan
ja Mariaa!
He lähtee, eikä viivy ei,
nyt epäilyille sijaa ei,
he lähtee, koska käsky on,
sen Herra lähettänyt on.
He ihmeen toisen nähdä saa:
he saavat Lasta koskettaa!*

*Suurempaa ei osaa voi
ihmisellä olla!
He seimen luona polvistuu
multapermannolla!
Ja ilmoittavat sanoman:
näin todistavat maailman
Vapahtajaksi Lapsen tään,
hän Kuningas on seimessään.
Hän ihmeellinen, suuri,
hän vahva linna, muuri,
näin on nyt pieni, vähäinen
- he saavat itse nähdä sen!*

*Ja Maria, ja Maria,
äiti Jeesuksen
on sydämeensä kätkenyt
sanan jokaisen.
Niin kätke sana sinäkin,
niin sinä tee ja minäkin,
ja kanssa kedon paimenten
ylistäen ja kiittäen,
me lähtekäämme, kiire jo,
on pian viime vartio
ja kaikki eivät tiedä.
Siis täytyy sana viedä:
Jeesus, Jeesus syntynyt
on maailmaan,
sinuakin tullut on hän
siunaamaan!*

Joulukirkkoon

*Jouluaamun hiljaisuus,
lumiset puut, narskuvat askeleet,
taivaanrannassa aamun punerrus,
pienten valojen tuike taloista,
viipyvät tähdet -
Matkalla kirkkoon
unisen aamun kylmässä hämärässä,
mielessä vielä
eilisen lämmän ilo.*

*Kerran, kauan sitten,
herättiin syntymän aamuun
- punerruksen viipyessä
taivaanrannalla,
mistä enkelten laulu ja kirkkaus
aivan äsken täyttivät paimenten
kedon -
olkien tuoksu, tallin lämpö,
Lapsen uni
"seimessä kapaloituna".*

*Käsittämätön ihme
kuin kaukaisuudesta loistava valo
tähän aamuun, jossa minun on
mentävä,
askelten narskuessa lumella,
kuulemaan sanomaa Vapahtajasta,
joka on ottanut syntini pois!*

*Siunattu olkoon
Seimen lapsen nimi ajasta
aikaan!*

Kirje ystävälle

*Jokaisena jouluna olen miettinyt,
mitä sanoa asiasta, joka on vanha
ja taas uusi, joulusta, joka nyt tulee.
Miten voisinkaan antaa ystäväilleni lahjan,
edes pienen, valaisemaan joulua, juuri tätä joulua,
sillä jokainen joulu
on se ainoa, ainutkertainen.*

*Kertoisinko nyt, miten Beetlehemmin kaupungin
valkoisina hohtavat, rapatut pikkutalot
viehättivät silmääni
noustessani kivisiä katuja ylös, yhä ylemmäs
erään sunnuntain hiljaisuudessa
mantelipuiden kukkimisen aikaan.
Tai sanoisinko, että toivon tänä jouluna
kuulevani Beetlehemmin kellojen julistavan
Vapahtajani syntymää!
Sen kaiken sanon*

*Kokonaan toista kertoo Pyhä Kirja
juuri tänään, juuri tälle joululle:
Kuinka kerran kedolla
- sillä laajalla, kivisellä kedolla -
enkeli sanoi: "Minä ilmoitan teille suuren ilon!"
Tutut ja uudet, riemulliset sanat,
suuren ilon sanat: "Teille on syntynyt Vapahtaja!"*

*Ystäväni ahdistuksessa, surussa, pelossa ja
pettymyksessä:
olet saanut suuren ilon,
olet saanut Vapahtajan!
kaikki, mitä meillä nyt on, mitä se lieneekin,
on menevä pois, mutta tämä ilo ei mene pois.
Vapahtajamme ei mene, vaan jää iankaikkisesti.
Meille, ystäväni, on syttynyt valo
tähän jouluun.*

Tähti valaisi yötä

*Nuo tietäjät itämaan
he kulkivat tähden myötä
tien idästä Juudeaan
ja tähti valaisi yötä.
Mutta linnasta kuninkaan
ei Kuningas löytynyt,
oli talliin halvimpaan
Hän, Valtias syntynyt.*

*Mutta ei kerrota, että
tietäjät paenneet ois,
tahi kääntyneet ylpeydestä
Jeesuksen luota pois.
Vaan maahan kumartaa
he edessä Jeesus-lapsen
ja lahjat kuninkaan
tuo synnyinlahjakseen.*

*Sillä, katso, korkeudessa
pyhä tähti säteilee,
Sanan tähti pimeydessä
vain Jeesusta valaisee.*

*Sama joulutähti loistaa
yhä vieläkin sydämiin,
yhä vieläkin Sana ohjaa
luo Kuninkaan, Beetlehemiin.*

Tietäjät

Öljypuun varjossa me seisoiimme
katsoen kaupunkia
eteemme levittyvää:
valkoisena hohtavien muuriensa
keskellä se lepäsi,
Jerusalem, kaupungeista ihanin.

Tähti oli lähettänyt meidät,
lukemattomien tähtien joukosta se ainoa,
etsimään juutalaisten kuningasta
kirjoituksien mukaan.
Kukapa olisi aavistanut
ettei hän tullut kuninkaan palatsiin!

Mutta tähti, tuo ainoa,
johdatti meidät Beetlehemiin.

Kultaa, suitsuketta ja mirhaa!
Mitäpä se olikaan Kuninkaalle,
joka hyljäten maailman aarteet
valitsee köyhyyden,
hyljäten vallan ja ylhäisyyden
valitsee nöyryyden -
vain tuhkaa ja tomua kaikki!
Niin me kumarsimme Lasta,
sillä vain Jumala itse
voi näin tulla ihmisten tykö,
vain Jumala itse voi lähettää
miljoonien tähtien joukkoon
tuon yhden ainoalaatuisen.
Jumala itse oli tullut,
meidän Vapahtajamme!

Me noudatimme Jumalan käskyä
palaten toista tietä -
iloiten ja kiittäen Jumalaa!

Vuoden vaihtuessa

Vuoden vaihtuessa

*On tänään mulla
yksi sana vain,
kun seison uuden vuoden
kynnyspuulla,
se sana: kiitos
nyt on huulillain
ja sitä toistan
sydämellä, suulla!
Sun yksin, Jeesus, kaikki kiitos on,
myös kiitos, sekin, Sinun lahjas on!*

*Sä koko vuoden
armos mulle annoit,
mua etsit, etsit
aina uudestaan.
Päivästä päivään
käsilläsi kannoit
mä että omas oisin
kokonaan.
Näin rakkauttas mittaamattomiin
taas olet vuodattanut päiviin menneisiin.*

*Nyt vielä pyydän
Jeesus, armoas,
Sä ettet kättäsi
pois ota kädestäni,
vaan että yhä kannat
mua voimallas
nyt vuoteen uuteen
tänään lähteissäni.
Suo, että joka päivä elän armosta
Sun sanallasi usko vahvista.*

Uuden vuoden rukous

*Kirkasta tää uusi tie
joka uuteen vuoteen vie,
näytä matka, suunta anna
vaarain tiellä, Jeesus,
kanna!*

*Auta aina ymmärtämään
hyvä tahtos käsittämään,
vaikka joskus kyynelin
tieni vastaanottaisin.*

*Armokättes suoja anna,
sylissäsi lastas kanna,
etten tieltäs lankeis pois
armos että luonain ois.*

*Sanassasi turvani,
siinä annat neuvosi,
siinä Jeesus, Ystäväni
olet aina lähelläni.*

Rakas Isä

*Rakas Isä taivaan,
mä kiitän Sinua,
kun koko viime vuoden
taas muistit minua!*

*Mun tule suojakseni
tänä vuonnakin,
Sun että askeleissas
mä täällä kulkisin.*

*Suojaasi hellimmästi
mun ota kotini,
varjele armossasi
myös kaikki rakkaani.*

*Jos kutsut tänä vuonna
pois täältä lapsesi,
suo kättes mua kantaa
taivaskotiini!*

Kaikkeen maailmaan

*Tänään joukot miljoonat
Jeesuksetta kulkevat,
harhakuviin uskoen,
väärään toivoon turvaten.*

*"Menkää kaikkeen
maailmaan"
- Jeesus käskee omiaan,
"menkää, sanaa saarnatkaa,
opettakaa ja kastakaa".*

*Entä minä? Kuinkahan
minun toivoo auttavan?
Sitä nytkin kyselen,
sanaa kun mä kuuntelen.*

*En voi mennä kauaskaan
- saati kaikkeen maailmaan -
miten minä, miten nyt
olen käskyn täyttänyt?*

*Jeesus, sinun eteesi
tulen, tiedän puutteeni,
anna Sinä sanastasi
mulle neuvo tahdostasi!*

*Niinkuin johdat, Jumala,
niin on tieni kulkeva,
missä vielä tarvitset
sinne minut ohjaillet.*

*Auta muakin auttamaan,
armolahjaas jakamaan,
kylmä mieli lämmitä,
uhrimieltä enennä!*

*Yhä vielä kutsunet
jalat, kädet, sydämet,
että Sana kokonaan
kulkee kaikkeen maailmaan.*

Siitaman lähetysjuhlaan

Tilinpäätös

*Kokonainen vuosi
on täyttynyt,
kulunut umpeen.
Ei mitään korjattavissa,
ei lisättävää,
eikä otettavaa.
Mikä on tilinpäätös?*

*Minun saldoni
pelkkää velkaa,
syntivelkaa alusta loppuun.
Mitä teet, Herrani,
näin suurelle
velalliselle?*

*Sinun kätesi pyyhkii
ylitse velkani
sanasi suunnattomalla
lupauksella:*

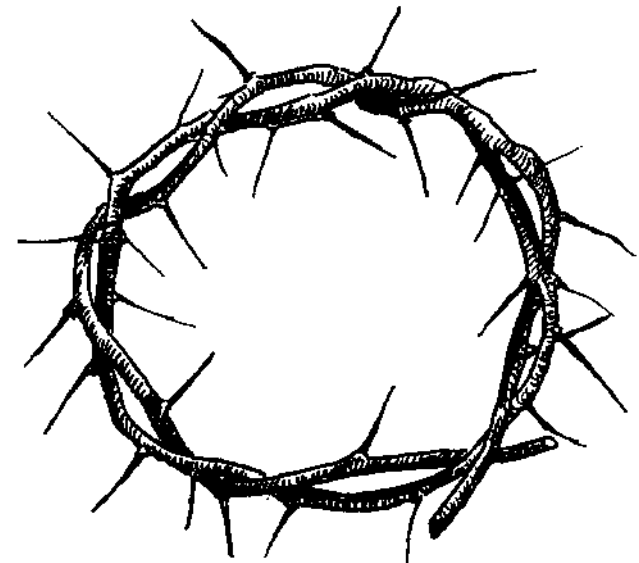
*"Minä annan anteeksi
heidän vääryytensä,
enkä enää muista
heidän syntejensä".
Hb. 8:12*

Rukous

*Ole kanssani tänään
Sinä uskollinen Vapahtajani!
Kulje rinnallani
päiväni kaikkien hetkien läpi.
Ota väkevään käteesi
heikko käteni,
äläkä päästä sitä.
Yksin en jaksa, yksin en osaa,
yksin eksyn pois tieltäsi.*

*Vahvista minun uskoani,
korjaa armollasi eheäksi se,
minkä heikkoudessani rikoin.
Rukoile puolestani,
kun voimani uupuvat,
enkä enää jaksa rukoilla.
Oi, niinhän Sinä teetkin
lupauksesi mukaan,
Sinä uskollinen Vapahtajani!*

Askeleissasi Vapahtaja

Askeleissasi Vapahtaja

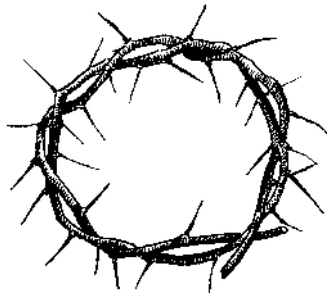
Askeleissasi, Vapahtaja
kuljen Kidronin puron ylitse
- sillä hetki lähestyy:

Polvistuneena Getsemanen
puutarhan kiville
Sinä olet tuskaa täynnä,
- sillä hetki lähestyy!

Ystäväsi, Vapahtajani,
ystäväsi hylkäävät Sinut
ja vihollisesi
piirittävät Sinua
illan viiletessä
Öljymäen rinteellä.

Kaifaan talossa vaikenet
etkä sano mitään
ja silmäsi etsivät
Pietaria - kieltäjää!
Viimeinen yösi
tuskien luolassa
Jumalankin hylkäämänä,
oi, minun Vapahtajani,
- sillä hetki on tullut!

Päässäsi katkera piikkikruunu,
askeltesi alla
polttavat, kiviset portaat
kuljet alas Kaifaan talosta
kuolemaasi kohti.

Sinun ristintiesi on pitkä
ja tuskantäysi.
Vasta Golgatan kummulta
Sinä huudat:
"Se on täytetty!"

Se on täytetty, Vapahtajani
ja hautasi luona
itken syyllisyyttäni,
jonka olet ottanut pois
- sillä hetki on ohitse
ja hautasi on tyhjä
puutarhan kukkien keskellä.

Jerusalemossa maaliskuussa
1970

Jeesus Getsemanessa

Sinipunaisen illan
pimetessä yöksi
yhä valvot, Jeesus, yksinäsi.
Taistelet meidän
taisteluamme,
kärsit meidän
tuskaamme verihikeen asti.

Miten loitos me
silloin väistyiimme,
pois Sinun käsittämättömän
kärsimyksesi luota,
ojentamatta vesipisaraakaan.
Uni on painanut
silmämme umpeen niin,
ettemme näe
Juudaan joukon tuloa,
vaikka he soihduin saapuvat,
sotilaiden raskain saappain,
seipäin ja miekoin.

Getsemanen sinipunainen
ilta on vaihtunut
sysimustaksi yöksi,
jonka syvyydestä
Sinun rakkautesi
suunnaton kirkkaus
valaisee sydämiämme
aina tähän päivään asti.

Via Dolorosa

*Kapea, kivinen katu
ihmisiä, tungosta, hälinää,
tukahtunut itku -
ruoskat, miekat, sotilaat.
Äkkiä siinä mies
ristiä kantaen.
Hiljaisuus putoaa kuin yö.*

*Yksin Sinä kuljet
Ristinkantaja kivisellä kadulla
ihmisten syntien musertamana,
näiden ja meidän.
Et ketään Sinä unohda,
et ketään jätä pois,
koko hirmuisen taakkasi
kannat Golgatalle asti.*

*Kuoleman tuska ympärilläsi
Vapahtajani - Ristinkantaja
ja kuitenkin jo näet
pääsiäisaamun tulevan:
huikaiseva valonsäde pimeään,
missä kaikki on täytetty,
eikä kuolemaa ole enää oleva.*

Pääsiäisaamu

*Mitenkä sanoin köyhin milloinkaan
kuvailla voisin valon kirkkautta,
kun pääsiäisen aamuun ihanaan
saan herätä mä synnin kahlehitta.
ja ylösnousseen Vapahtajan luo
sanansa pyhä myöskin minut tuo.*

*Enkö kiiruhtaisi nopeain jaloin
kuuntelemaan tätä sanomaa,
juosten Pietarin ja Johanneksen tavoin
saamaan vakuutusta varmempaa.
Kuinka täyttyi Herran lupaus
- sanassa on siitä todistus.*

*Kiitosvirsi nouskoon riemuisasti,
ylistysvirsi rakkaan Jeesuksen!
Hän puolestamme meni kuoloon asti,
sen voitti vihollisen hirmuisen.
Näin valmistanut meille iäisen
on pääsinjuhlan autuaallisen.*

Matkalla Emmaukseen

*Olen kanssasi, ystävä,
matkalla Emmaukseen
ja ilta jo viileä on.
Tie pitkä on astua
murheen-painavin jaloin
ja sydämin tuskaisin.
On taivaalta aurinko poissa
ja vielä on matkaa
kotiin, Emmaukseen.*

*- Sinä vieläkö uskot?
Kivi on haudan suulla
ja Herramme kuollut on!*

*Vaan kanssamme käy
kotimatalla kolmaskin!
Joku, jolla on valta
askele askeleelta
murheemme ottaa pois.*

*Käy kanssamme Hän,
jota hauta ei sitoa voi,
joka kuoleman kautta
elämään noussut on!
Hän silmämme avaa,
pimeään valaisee.*

Se on täytetty

*Apuni ainoa,
voimani loppumaton
ristiltä vuotaa
kaikki kun tehty jo on!
Taakkani nostettu
hartioiltani pois.
Voimako suurempi
kenellä olla vois,
kuin on Hänellä,
jolla on ristillään
anteeksiantamus
pyhässä veressään.*

*Olen kanssasi, ystävä,
matkalla Emmaukseen
ja kanssamme Jeesus
käy koko pitkän tien.
Hän luoksemme jää,
sillä ilta jo tullut on,
Hän ainiaaks' jää!*

*Oi, ystävä, kohta jo on
kirkkaus aamun
ikuisen aukeneva,
tie päättyy ja Jeesus
kotiin vie jo, ihanaan.*

Sata lammasta

Luuk. 15:4-6

*Sata lammasta laumassa
Paimenen.
Sata lammasta turvassa
laitumella.
Sata lammasta kuullen
Paimentaan.*

*Vain yksi ei kuulekaan.
Vain yksi eksyy
ja korpeen jää.
Vain yksi on hädässä,
pimeässä
ja kuoleman kauhuissa
- yksinään!*

*Hän, Paimen, ei unohda
yhtäkään.
Hän tuntee lampaansa
nimeltään,
Hän korpeen käy
ja etsimään.
Hän löytää, Hän löytää
kadonneen,
Hän olalleen nostaa kaivatun
ja kotiin kantaa sen.*

*Ilo suuri on laumassa
Paimenen!
Ilojuhlaan ystävät
tulla saa,
ilohuhlaan ystävät
Paimenen!*

Sana

*Näin sana lausuu:
usko ainoastaan!*

*Käy jo hetki sinuakin vastaan
tää sanoma, kuin itse Vapahtaja!
- Sun liekkö valmihina sydämesi maja:
pois viety epäilysten kynnykspuut,
sun hyvyytesi, ansiosi muut?*

*Näin sana lausuu:
usko ainoastaan!*

*Kun tulee tuskan päivä sua vastaan,
kun ihmisavun huomaat keveäksi
ja Herra kutsuu sua lähemmäksi.
Mihinkä luottaa voisit muuhunkaan,
kuin tähän sanaan, Sanaan yksin vaan!*

*Näin sana lausuu:
usko ainoastaan!*

*Uskolla ota armolahja vastaan,
sen Kristus itse sulle ansaitsi,
kun kuolemallaan sanan vahvisti.
Pois katoava maailma on tää,
vain Sana elää, Sana yksin jää!
Nyt aika on, nyt ota sana vastaan,
Jeesuksen sana;
usko ainoastaan!*

Simeon

*Vuosien lunta hiuksillani,
askel jo painaa,
kyllin jo elänyt täällä
olen ja kaipaen
rauhaa ainoastaan.*

*Tänään on tullut, Herra,
lupauksesi päivä!
Tänään on tässä
Voideltusi Pyhä.
Käteni, Lapsi, käteni
vanhat saavat
tuntea painosi kevyen,
autuaan.
Näkevät silmäni,
vuosien himmentämät,
tässä nyt Sanan,
Lapseksi syntyneen.
Valoksi annoit minulle,
Israelille,
kirkkaudeksi pimeään
maailmaan.*

*Rauhasi anna, nyt jo kyllin on!
Rauhasi anna,
silmäni nähneet on
pelastuksesi, Herra!
En enää toivo
uusien päivien tuloa,
itselleni en enää aikaa pyydä.
Rauhaasi anna
jo palvelijasi mennä!*

*Siunaus myötä olkoon
matkallanne!
Pimeään päivään loistakoon
kirkkaus Lapsen.
Lohdutuksen tuova
Hän yksin on,
vaikka on miekka käyvä
sieluusi, Maria.*

*Sanasi täytit, Herra,
rauhaasi suo minun mennä!*

Ruut

*Et kysy, onko tie vaikea
tai kivinen.
Et kysy, miten voit elää
vieraalla maalla,
sinun rakkautesi on
suurempi
kuin kaikki polkujen kivet
ja matkan vaikeudet.
Sinun uskollisuutesi
on järkkymätön
ja kuuliaisuutesi kautta
saat sinä omaksesi
neljännen käskyn
lupaukset.*

*Hiljaisesti sinä otit
paikkasi tähkänpoimijoiden
joukossa,
hiljaisesti sinä otit
paikkasi renkaana
Jeesuksen suvussa,
Hiljaisena Sinä käyt
Moabin maalta
Beetlehemiin,
hiljaisena sinä käyt
koko kauniin elämäsi kaaren
ja yhä vieläkin elät
uskollisissa sydämissä.*

"Eräs mies vaelsi alas Jerikoon..."

*Sinä tunnet hänet,
hänet matkalla ryöstettiin,
hänet verille raadeltiin!
Tuli paikalle pyhä mies
näki hänet ja pakeni.
Myös toinenkin hyvä mies
hänet kiireesti sivuutti!
Ja sanot; miten voivat he niin?*

*Pian kuitenkin valoisaan
hymyyn suljet, huokaisten,
laupiaan Samarialaisen.
"Niin tekisin minäkin, niin!"*

*Sinä, ystävä, oletko varma
se mies että kuollut jo on?
Kenties hän vierelläs siinä
jo kauan vartunut on
verille ryöstettynä
koko sielunsa alaston.*

ja sinulla onko kiire?

*Menit ohitse kukaties
ja pitkä on paluuties -
Pian käännny, on veljes se mies
joka matkasi Jerikoon.*

Joh. 4.

*On kuuma, kuiva Samarian maa
ja Sykar-kaupungissa ammentaa
ken vettä tahtoo ruukkuinensa hän
käy ylös luokse lähteen viileän.
Jaakobin lähteen, joka lapsilleen
jäi perinnöksi maahan kaukaiseen.*

*Hän tulee myöskin ruukku olkapäällä,
hän joka päivä samoin kulkee täällä
ja aina loppuu vesi ruukustansa
ja aina janoaa hän uudestansa.*

*Vaan Jeesus istuu luona lähtehen,
Hän matkan uuvuttama, janoinen
nyt vettä juodaksensa haluaa:
"Sä voitko mulle vettä ammentaa!"*

*Oi, sinä, jolta vettä anotaan,
oi, sinä, jolle kaikki sanotaan,
oi, sinä, sinä, heikoin syntinen
näin kohdannut sä olet Jeesusken!*

*Niin Jeesus lähtehellä istuen
nyt saarnan pitää aivan ihmeisen.
On kuulijana yksi ainut nainen
ja hänkin on vain samarialainen!
"Se joka janoaa se tulkoon luo
ja joka minun maljastani juo
ei koskaan janoa hän uudelleen,
tää vesi elämään vie ikuisen."*

*Ei, et muista ruukkuasi nyt,
sä olet ihmeen suuren löytänyt.
Et enää muista muuta enempää,
kuin että armon ihme sulle jää.*

*Ja lähteen luona Jeesus odottaa.
Hän pian saakin monta kuulijaa
ja moni sydän löytää uskoen
tään lähteen luona Herran Jeesusken.*

*Vaan sinä, vieras nainen Sykarin,
sä yhä riennät mielin palavin.
Niin polttavana päivä ylles jää,
tien tomu jalkojasi kirveltää.
Näin tulet takaa vuosituhanten
ja sanan kautta yhä kertaat sen:
Oi tulkaa kaikki, tulkaa, katsokaa,
ikuisen lähteen vettä Jeesus tarjoaa!*

Fariseus ja publikaani

*Miten viisas oli se Fariseus,
miten hyvin hän elää taisi,
niin korean kuvan hänestä
joku taitaja esille saisi!*

*Joka pykälän korkean oppinut
oli hän ja tiesi sen myös,
niitä noudatti virheettä kaikkia!
Tee samoin, jos taidat, työs!*

*Tuli temppeliin tämä korkea mies,
sen tunsu hän tarkalleen.
Hän oli siellä juuri oikea mies
ja vilpitön Herralleen.*

Kiitoksen sanoja sanoo hän
- toki on hällä kiitettävää -
Ovat kaikki asiat hyvinpäin
eikä mitään peljättävää.

"Minä kiitän sinua, Herrani,
etten ole kuin ihmiset muut,
nuo väärintekijät, rikkojat,
nuo luopiot, valhesuut."

- Joku kurja hylkiö ryöminyt
oli samalla temppeliin -
Pyhän miehen hetkeä häirinnyt -
kenties oli juuri niin.

"- enkä niin kuin tuokin vierelläin,
joka silmiään nostaa ei voi -"
Mikä autuas virsi kuorista
tään kiitoksen jälkeen soi!

- -

Tuo vaivainen syntinen, kuka lie,
joka maahan otsansa lyö,
joka ainoan käskyn rikkoja
jolla väärä on jokainen työ,
mitä saattoi hän sanoa Herralleen,
joka sydämet tutkistelee?
- Ei muuta, kuin armoa rukoillen
vain painua polvilleen!

Vaan autuaampana kotiinsa
meni kurja, syntinen mies,
kuin hän, joka aivan valmiina
jo kaiken niin hyvin ties.

Luonto puhuu

Vuodenajat opettavat

*Kaukaa yli järvenselän lunta tuiskuttaa!
Sanassansa Jeesus meille tiensä kirkastaa.*

*Heleänä kattaa maata lumi valkoinen!
Puvun saamme Jeesukselta yhtä valkoisen.*

*Kevättä kun valmistelee nousu auringon,
muistan, että haudastansa Jeesus noussut on.*

*Säde armaan aurinkoisen roudat sulattaa,
sydämenkin kylmentyneen Jeesus uudeks' saa!*

*Hangen alta nousee kevään kukat tuhannet!
Kukkii taivaan vainioilla kukat kultaiset.*

*Kesätaivaan korkeudessa kiurun laulu soi!
Ikuisesti Jeesukselle kiitoslaulu soi.*

Hän yksin

*Niin kuin kevään
routainen maa sulaa,
kasvattaa viljan
sateen ja auringon
voimalla
syksyllä leikattavaksi,
niin olen minäkin
kylmä ja kuollut maa
ilman Jumalan hyvyuden
runsasta sadetta.
Ilman Sanan aurinkoa
olen kuollut maa.*

*Jumala yksin voi
valaa voimaa
tyhjään astiaan,
Hän yksin täyttää
tyhjenneet aitat
runsaudellaan.
Hän kasvattaa vainiot,
etsii leikkaajat
Hän jakaa joka päivä
kaiken, minkä tarvitsen.
Hän jakaa tänään,
huomenna ja iankaikkisesti.*

Mitä kerrot kukka

*Harmaa, kivinen katu,
tuuli raisuna pölyä lennättää,
kiven raosta valkea kukka
ja vähän vihreää.*

Miten siihen synnyitkään?

*Kuin tämä kukka
sydän ihmisen oli kerran,
näki herätessään kasvot Jumalan.
Liat synninmaailman
tomuun syöksi ja
kiviseen kuolemaan.*

Sai armon se valtavan!

*Nyt vuorenkin alta,
yön tuskanpimeän alta
sydän kirkas ja puhdistettu
uskossa Vapahtajaan.*

Mitä kerroitkaan tänään kukka!

Olen lintunen

*Olen lintunen kädestä Jumalan,
tämän sain minä kesän ihanan,
että laulaa voisin armostaan,
joka päivä kiittää suojastaan.*

*Olen kukka tarhasta Jumalan,
olen puvun saanut loistavan,
että kiitosta Suuren Tarhurin
minä, pienoinen, myös kertoisin.*

*Olen sinilaine välkkyvin
ja taivaan sini kirkkahin
mun kauttani saa nyt heijastaa
maan, taivaan Luojaa, Jumalaa.*

*Olen auringon säde kultainen,
mulle Jumala antoi lahjan sen,
että valona, lämpönä päivien
saan olla avuksi ihmisten.*

*Olen lapsi taivahan Jumalan,
mulle antoi lahjan suurimman,
kun elämän iankaikkisen
Hän antoi kautta Jeesuksen.*

Syksy - Kevät

*Maan syksy
myrskyöinä
tuuleen hajoittaa
ja paljaaks riisuu
koivun kultaisen.
Taas pisaroiden
itku pimeään
jo hautaa kesän
äsksen kukkineen.*

*Näin ihminenkin
syksyyn saapunut,
kuin koivu seisoo
lehden kuultavin
ja syksyn halla
elonjuurillaan.
Vaan syksy lähemmäksi
tuonut on sen kevään,
jolle loppua ei näy,
sen kevään, jossa
aurinkona on
Vapahtajan
kasvoin kirkkaus.
Ja kyyneleet
ne kaikki maahan jää
ja putoavat pois
kuin lehdet puista.
pois tämä kuolonpuku
riisutaan
ja uuteen, uuteen
pukuun verhotaan
se uusi puu!*

Suven mentyä

*Pois kulkivat linnut
ja valkeat yöt,
kukat kuolivat pois
ja mustat pilvet
kylmää sadetta vihmoo.*

*Vaan katso - kuoleman alta
on taas sato kasvava uusi!
Kuin ihmisen autuas osa
on kuoleman jälkeen
herätä kirkkauteen.
Sanan lupaus pimeään
valoksi muuttava on
- vain askelen päässä.*

*Oi pian, pianhan jo
tuuli vievä on
maan lehden viimeisen!*

*Oi pian, pianhan jo
saavunkin
mä taivaan kevääseen*

Runsaasti

Runsaasti

*"Runsaasti asukoon
teissä Kristuksen sana."
Ei vähän ja joskus
vaan aina ja runsaasti.*

*Mikä rikkaus
meidän köyhien omistaa!
Mikä loppumaton aarre
joka päivä otettavaksi,
kulumaton kulutettavaksi.*

*Runsaasti, runsaasti!
Ei kuin käyden
sunnuntaivierailulla,
vaan asumaan jääden
luoksemme, sydämeemme
ainaisesti
elämässä - kuolemassa:
runsaasti asukoon meissä
Kristuksen sana!*

Sanan äärellä

*Tulitko Sanan lähteelle
juodaksesi,
tulitko janon
vaivaamin mielin
juodaksesi tarjottua vettä?*

*Vai oletko varannut
omat evääsi,
onko sinulla oma astiasi,
erilainen kuin muilla?*

*Jos tulit tyhjänä
vastaanottaaksesi
elävää vettä
Jeesukselta,
Jos niin tulit,
olet saava enemmän,
monin verroin enemmän
kuin voit koskaan
ymmärtää.*

Muistiinpanoja talvileirillä

Ensimmäinen leiripäivä

*Eilen minulla vielä
oli arkipäivän kuorma
ja raahasin eteenpäin
katsomatta ympärilleni.
Tänään olen tullut
juhlaan
Jumalan sanan luo.
Miksi en ottaisi
tätä juhlaa mukaani
palatessani arkipäivään!*

Aamutunnilla

*Koivujen hennot varvut
taivaan sineä vasten
hohtavalla hangella
talvipäivän auringossa,
niin kuin sormet ojentumassa
Jumalan kirkkautta kohti.
Kuin sormet alhaalta maasta
kurkottamassa
Jumalan armahtavaa
valkeutta kohti.
Jospa ei yksikään
ihmisen käsi
ojentuisi alas synnin maahan,
vaan tarttuisi Jumalan
lupaukseen:
"Vaikka teidän syntinne
veriruskeat ovat,
ne tulevat
lumen valkoisiksi"*

Pastori opetti

*Herran päivä
- niin sanoo Sana -
tulee kuin varas yöllä,
milloin tahansa.
On oltava valmiina.
Missä olen silloin?
Missä sinä olet?
Kunpa olisimme tässä
tämän Sanan keskellä,
näiden ystävien kanssa,
jotka ristivät kätensä
ja puhuvat Ystävälle
ystävien puolesta,
minunkin puolestani.
Kuinka hyvä se olisi!
Oi, jos en olisi
hetken koittaessa
synnin keskellä,
syntieni kahleiden
painamana!
Varjele Herra
lähtemiseni ja tulemiseni.
Varjele sydämeni
syntiin nukkumasta,
varjele luopumuksesta
ja lankeemuksesta,
varjele epätoivosta
ja epäuskosta.
Vedä minua luoksesi
armokädelläsi,
että en tullessasi
olisi eksyksissä,
vaan käteni Sinun kädessäsi.*

Hauhon Raamattuleirillä 1964

*Nyt siskot ja veljet jo murheenne pois
me huolemme siirrämme kauas
ken surujansa kantaa nyt enää itse vois
kun Jeesus on kantanut vaivat.
Ja meille hän rauhansa antanut on,
se autuuden riemu on muuttumaton!
Mä kiitosta Jeesuksen laulan.*

*Vaan heikkona kyllä mä usein unohdan
ja murheille vallan taas annan.
Näin Jeesukseni armahan kauas karkoitan
kun itse vain taakkaani kannan.
Mut lempeästi Jeesus mua kutsuu, varoittaa
ja huolteni pilvet Hän kaikki hajoittaa,
siks kiitosta Jeesuksen laulan.*

*Ja taas autuudestani iloita mä saan
jo täällä murheen maassa kulkeissani,
kun Jeesus maksoi syntini kaikki kokonaan
ja taivaan koti on nyt omanani.
Niin sinnepä tieni käy luokse Jeesuksen
mä vapaa olen kahleista synnin orjuuden
ja kiitosta Jeesuksen laulan.*

*Nää leirimme päivät niin onnelliset on
me riemulla kiitämme niistä.
On täällä meitä ohjattu Herran ilohon
ei kenkään sen autuutta riistä.
Ja siksipä kiitos soi Karitsalle vain
Hän kotimatkallamme on seuranamme ain.
Nyt kiitosta Jeesuksen laulan!*

(Sävel: Hankoniemen silmä)

Tänään ja huomenna

*Tänään, tämän puun siimeksessä,
näiden vesien, maan
ja kukkien keskellä
puhuvat suut
Hengen antamin sanoin.
Tänään me syömme
iankaikkista ruokaa
ja tänään me juomme
elävää vettä.*

*Huomenna on toinen päivä,
puun siimes on poissa
ja aurinko polttaa
keskipäivän armotonta valoa.
Missä ovat pyhät sanat?
Missä ovat leipä ja vesi?
Täällä olen kerännyt
niitä ahnein korvin,
täällä olen kätkenyt
niitä sairurin tavoin*

*ja katso:
avatessani aarteeni
polttavan päivän alla
tulevat suojakseni
Sanan vilvoittavat tuulet,
Sanan elävä vesi
ja Sanan leipä,
sillä päivät vaihtuvat
mutta Jumalan Sana ei
koskaan katoa.*

Aikuisten Raamattuleirillä -67

Matkalaulu

*Oi kiitos sä rakkahin Jeesukseni
kun omakses otit mun aivan,
kun maksoit sä kaikki mun syntini
ja puolestain kärsit sä vaivan.
Kun elämän minulle lahjoitit,
mun autuuden vaatteella verhosit
ja taivaan ihanan omaksein
näin annoithan kodiksein.*

*Oi, Jeesus, sä Ystävä uskollinen,
et koskaan sä unhoita meitä
Joka heikkoa lammastas säälien
käyt kuolon ja tuskien teitä.
Yhä vieläkin avoin on armosi,
se kaikille, kaikille riittävi,
sen mullekin kasteessa lahjoitit,
minut kirjaasi kirjoitit.*

*Mua Jeesus sä auta vain uskomaan
sun sanasi totuutta aina.
Vain sana mun ohjaapi valkamaan,
tää syvälle syömmeeni paina!
Ja auta mua ilolla rientämään
siks' kunnes saavutan määränpään,
ja matkalla lauluni soikohon,
aina kiitosta kaikukoon!*

(Sävel: Oi kiitos sä Luojani armollisin)

Aamurukouksen hetkellä

*"Isä meidän..."
Aamun valossa
ristityt kädet,
rukoilevat huulet.*

*"Pyhitetty olkoon Sinun nimesi"
Rukoilemme
tätä päivää varten täällä,
elämää varten täällä ja kotona.*

*"Anna meille...
jokapäiväinen leipämme"
Hiljainen sade ulkona!
Tuleeko satoa tänä kesänä?
Kuolevatko viljat?
Hiljainen rukouksen ääni,
voimistuva, paisuva,
uskon voimaan liittyvä rukous!
Anna meille anteeksi...
niinkuin mekin anteeksi annamme"*

Annammeko anteeksi?

*"Sillä Sinun on valtakunta"
Sinun on voima ja armahdus,
Sinun kauttasi
anteeksi saaden ja antaen
päättämme rukouksen
lupauksen aamuneen!*

Siitamajalla 26.7.-74

*Jumalan sana on, sanotaan,
käskyjä, kieltoja - ei muuta.
Ei ihminen siedä käskyjä
eikä tottele kieltoja,
vaan on vapaa, tämä ihminen,
niin vapaa, että menee
kadotukseen
avoimin silmin.*

*Entä, kun Jumala
asettaa esteen
ihmisen vapaudelle!
Tulee julistamaan
kuolemaa tälle vapaudelle.
He sanovat, ihmiset:
ei saa peljättää,
ei saa tuomiosta puhuakaan,
vain rakkaudesta puhukaamme.*

*Mutta laki tulee ja salamoit!
Jumalan suusta lähtevät
lain salamat
kaikkien ylitse,
niidenkin, jotka ovat
niin hyviä, etteivät pelkää
eivätkä usko.*

*Lain jylistystä
pisarat putoavat
ja sade putoaa kohisten
kaiken peittävänä, runsaana,
ruokkivana, elämää tuovana
evankeliumin Sanan sateena
niiden ylitse, jotka
ovat jääneet salaman
satuttamana lain alle.*

*Onnellisia ne, jotka saavat
jyrinän jälkeen sateen!*

Katekismustunti

Rukous tänä päivänä

*Jeesus, Daavidin Poika
armahda meitä
keskellä pelon, vihan
ja rikkinäisyyden,
tuskan, nälän ja itkun,
keskellä hyvinvoinnin,
velttouden ja kylmyyden,
eksytysten, epäuskon
ja laittomuuden.
Käännä kasvosi puoleemme
tänä päivänä,
äläkä ota meiltä pois
suojelevaa kättäsi.*

*Ansiottomana
suureen rakkautesi
rukoilen Sinua:
säilytä meillä
sanasi kirkas valo,
suo sen lämmittää
kylmenneet sydämet
ja tuhota
itsekkyyden panssarit.
Anna valosi sattua
ahdistuksemme rotkoihin,
niin ettemme eksyisi
pois luotasi.
Kirkasta meille pyhät kasvosi,
että alati näkisimme
iankaikkisen päämäärämme.
Säilytä meidät
uskollisina loppuun asti
nimesi kunnian tähden.*

Lahden Seurakunnalle 16.12.1963

Niin kuin matkalle lähtijät
vyötettyinä,
jalassa kengät,
kädessä matkasauva
he seisten syövät kodeissaan
pääsiäislampaan.
Ja karitsan verellä
merkitty ovensa on!
Veren turvissa vartoo
käskyä Israel.

Niin kulkevat korven kautta
Kaanaata kohti!
Monen tuskan ja ahdistuksen
erämaassa he kulkevat
Kaanaata kohti
ja edellään Herra itse
tulenpatsaana käy.

Tänään muistan joukon toisen,
matkalle valmiin:

He myös kuin matkalle lähtijät vyötettyinä
Jumalan aseina,
jalassa kengät
viemässä Herran työhön,
Sanan sauva kädessä
suojana lampaiden.

Niin lähtivät matkaan,
matkaan Kaanaata kohti
uskolliset.
Ja Jumalan Sana
tulenpatsaana hohti.

Yhä kulkevat korven kautta
Kaanaata kohti.
Monen tuskan ja ahdistuksen
erämaan kautta
iankaikkista Kaanaata kohti!

Ja niin kuin suojaa
pääskystä pesänsä,
niin suojaa temppeli
seurakuntaa täällä
ja kokoaa yhteen
alttarinsa luo.

Siis yhä sauvaasi käy
Kaanaan matkamies,
yhä vyötä itsesi, ystävä,
matkallelähtijän tavoin,
yhä suojaa kotisi,
sydämes pihtipielet
verellä Karitsan!
Ja valvo, odota,
pian jo kuuluva on:
tähän asti vain,
tähän asti, Kaanaaseen.

Luterilaisen juhlaan

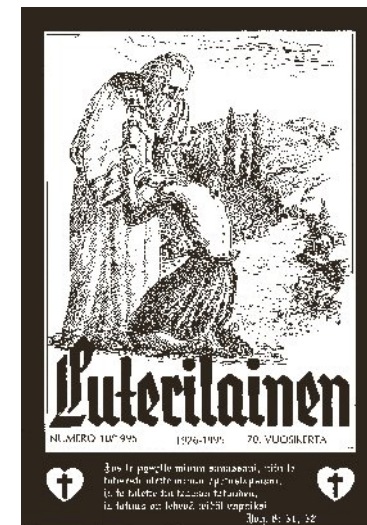
*Käsissäni lehdet vuosikymmenten
takaiset
mustavalkoiset, tutut, luetut,
Luterilaisen vanhat vuosikerrat.
Ankaria, pitkiä sanoja,
hyviä, lempeitä sanoja aikuisille,
lapsille opetusta hymyn ja kyynelten
kanssa.*

*Näen kaukaiset
hajalla asuvat kristityt
ja postinkantajan jäljet
tietttömillä teillä.
Näen suuret talot
ja kiireiset ihmiset,
kädet tuomassa kiireen keskelle
Luterilaisen lähetys-sanomaa!
Pieni pisara
elämän valtameressä.*

*Mutta pisaroista syntyvät syvät virrat
ja meret kokoavat ne syliinsä.
Niin ovat menneet Jumalan sanan
iankaikkiset pisarat
jokaisen Luterilaisen myötä
jokaiselle lukijalle,
jokaiseen avoimeen sydämeen.*

*Suut ovat auenneet
tunnustamaan sydämen uskoa,
kädet ovat ojentuneet
levittämään Sanan viestiä,
jalat ovat lähteneet Jumalan asioille.*

*Suuri on todistajien pilvi
ympärillämme tänään,
kun kädet ristien kiitämme
Armon ja Laupeuden Jumalaa
Hänen siunauksestaan,
Kun tänä päivänä pyydämme
ettei taivaallinen Isämme
ottaisi Luterilaiseltamme pois
siunaavaa kättänsä,
vaan että hän siinäkin
säilyttäisi Sanansa keskellämme
Jeesuksen tähden.
Että Hän käyttäisi
käsiämme, jalkojamme, sydämiämme
palvelemaan Sanaansa,
että se puhtaana, elävänä, selkeänä
kuuluisi siihen asti, kunnes
viimeinenkin pisara
kootaan Jumalan mereen.*

Sananpalvelijalle virkaanvihkimyspäivänä

*Sinä, joka olet vastannut
Jeesuksen kutsuun,
joka olet tänään antanut
lupauksen
ja olet voideltu
pyhään tehtävään
maailmassa:
Olkoon sydämesi nöyränä
Jumalan edessä
tuntien ainoastaan
ristiinnaulitun Kristuksen.
Olkoon viisautesi
Jumalan viisautta,
väkevyytesi
Jumalan väkevyyttä
ja sanasi
Hengen ja voiman sanoja.*

*Anna, oi Isä,
Henkesi Pyhä
Jeesuksen, Poikasi tähden.*

*Älä pelkää, jos tiesi käy
halki pilkan laakson,
älä pelkää, jos maailma rakentaa
tiellesi vihansa muureja.
Älä katso taaksesi,
vaikka olet joutuva
korpitielle,
sillä Hän, joka on rakastanut
sinua kuolemaan asti,
joka on sinut
nimeltäsi kutsunut,
on siirtävät vuoret ja laaksot
ja tekevä erämaat viheriöiviksi
Sanansa voimalla!*

*"Sillä sinä olet Hänen,
eikä Hänen armonsa
sinusta väisty".*

*Siunaukseesi
Jeesus sulje,
matkansa vaaroissa auta!*

*Nouse ja mene rohkeasti
työhön,
saarnaten, opettaen
ja palvellen,
sillä Jeesus,
joka on luvannut olla
kanssamme maailman loppuun,
on antava sinulle sanat,
voiman ja rohkeuden,
taidon ja totuuden,
rakkauden ja palavuuden,
uskollisuuden
ja autuuden ilon,
niin että voit
"julistaa sen tekoja,
joka on pimeydestä
kutsunut meidät
ihmeelliseen valkeuteensa".*

*Käännä kasvosi
palvelijasi puoleen
sinä uskollinen Vapahtaja.*

Vesat

Laulu pienokaiselle

*Isä taivahainen
antoi armosta
lapsen pienokaisen
meille lahjana. Lahjana.*

*Lapsi mukanasi
lämpö, siunaus.
Sulle kodissasi
hoiva, rakkaus. Rakkaus.*

*Täällä myös on sulla
oma isänmaa,
tähän kotiin tulla
aina lapsi saa. Lapsi saa.*

*Missä maailmassa
kerran kuljetkin,
paras oottamassa:
maasi kaunehin. Kaunehin.*

*Koti - kotimaasi
sun on toinenkin,
johon kasteessasi
nimes kirjattiin. Kirjattiin.*

*Olet taivaan lapsi,
oma Jeesuksen.
Muista matkallasi:
olet Jeesuksen. Jeesuksen.*

*Miten maailmassa
elo muuttuukin,
pysyy muuttumatta
Jeesus kuitenkin. Kuitenkin.*

*Suojas meille anna,
anna rauhasi!
Lasta pientä kannan
taivaan enkeli. Enkeli.*

Sävel: Siionin kannel 463.

Rakas pyhäkoulu

*Pian päättyy arki kai,
sitten tulee sunnuntai!
Menen silloin pyhäkouluun
- tämä koulu liittyy jouluun!
Joulunahan syntyi juuri
lasten Opettaja suuri. -*

*Tunnen Hänet, Jeesuksen,
mutta vielä tarvitsen
paljon, paljon opetusta,
rukousta, ohjausta,
että Hänen neuvojaan
oppisin mä seuraamaan.*

*Pyhäkouluun tullessani
muistan aina tulevani
Herran omaan huoneeseen:
kaikki mitä siellä teen,
hiljaa teen ja hartahasti
koko ajan loppuun asti.*

*Kotona on leikit vasta
kirkkoon varon tulemasta
muassani turhat touhut!
Kaikki tunnemmehan koulut:
hiljaa siellä istutaan,
opettajaa kuunnellaan.*

*Näin on Jeesus tahtonut,
pyhäkouluun kutsunut
kaikki lapset oppimaan
mitä itse sanassaan
taivaantiestä opettaa,
kuinka sinne johdattaa.*

*Suuri lie se taivaan kirkko,
jossa kerran Hannu, Pirkko
- lampaat kaikki Jeesuksen -
kanssa taivaan enkelten
ikisunnuntaita viettää,
Jeesustansa laulain kiittää.*

Rukoile, lapsi

*Muista, lapsi, rukousta!
Aina vaanii synty musta
myöskin lapsen sydäntä,
sitä täytyy peljätä.*

*Jeesus yksin varjella
voipi synnin vaaroista,
sanassansa opettaa,
enkeleineen johdattaa.*

*Muista, lapsi rukousta,
pyydä anteeksantamusta
erhetyksiin päivittäin,
taivaan lapsi olet näin.*

*Illoin, aamuin varahin
kätes, ristit, pienoisin,
Jeesukselle huoles kannat,
kiitoksesi hänne annat.*

*"Isä meidän -" osaathan?
Siunausta anothan -
atrialle käydessäsi,
kiität myöskin syötyäsi!*

*Muista, lapsi, Jeesusta,
älä koskaan unhota,
että rakastaa Hän aina,
sydämeesi siis se paina!*

Kiitä, kiitä

*Talvituulet puhaltavat
lumi lentää kinoksiin.
Lapset kouluun taivaltavat
sekä talven leikkeihin.*

*Lämpimät on vaatteet sulla,
kelkat, sukset, luistimet,
kotiin lämpimään saat tulla
syödä pöydän antimet.*

*Monet lapset maailmassa
kärsii nälkää, kylmääkin,
monilta on puuttumassa
koti, ruoka, vaatteetkin.*

*Siksi muista aina kiittää
taivaan Isää lahjoistaan,
rukoukseen myöskin liittää
kaikki lapset koko maan.*

*Pyydä, että Jeesuksesta
joku kertoo niillekin,
joilta kaiken puuttuessa
puuttuu Sanan tietokin.*

Jeesuksen lapset

*Minä synnyin kotiini rakkaaseen,
isän, äidin hoivahan armaaseen.
Minut pienenä aivan jo veivät he
luo Jeesuksen, pyhälle kasteelle:
näin taivahan suuressa kirjassa
minun nimeni aina on muistossa.*

*Joka ainoa lapsen kodissaan
on lahja taivaasta, armossaan.
Isä taivaan jokaista rakasti niin,
että taivaan lapsiksi kutsuttiin,
ja oman Poikansa uhraten Hän
soi kaikille iäisen elämän.*

*Monenlaisia lapsia päällä maan
on orpoja, kodittomiakin, vaan
on varma jokaisen kohdalla se,
että Jeesus kuuluu jokaiselle!
Ja niin myös koti taivainen
on meille kaikille yhteinen.*

Syyspäivänä

*Syksy kulkee yli mustan pellon,
yli pudonneitten lehtien.
Vaahtopäiksi järven pinnan valloin,
parviin kokoo laumat lintujen.*

*Kauas etelään vie pääskysien siipi,
pihamaalle kanatarha jäi:
koko päivän, kunnes ehtoo hiipi,
siinä kuopivat ne ahkerasti näin.*

*Kukin omaan osaansa on luotu:
kuka siivin vahvoin lentämään,
kenet iloksemme pihamaalle tuotu
arkipäivän puuhaan tärkeään.*

Kuin lumi on sydän

*Puhdas ja valkea luminen matto,
lumella talo ja ylhäällä katto,
katolla piippu, korkealla,
uunissa tuli sen piipun alla.*

*Sakea tupruaa sauhu ja noki,
maahan se vyöryy kuin musta joki,
putoaa hangelle hohtavalle,
peittyy se valkea mustan alle.*

*Oli sydän kuin lumi ihmisellä,
niin puhtaana Jumalan kämmenellä
se luomisen aamuna syntyä sai,
se synnittä luotiin, tiedäthän kai?*

*Vaan puhtaanahan se ei pysynyt toki,
sen likasi syntien savu ja noki.
Mihin kerran Jumala nimensä piirsi,
sinne synti nyt omaat sanansa siirsi.*

*Mikä likaisen hangen puhtaaksi saisi?
Mikä tahraisen sydämen puhdistaisi?
Lumi uusi jo peittää verhoonsa maan!
Sydän Jeesuksen verellä puhdistetaan!*

*Sillä katsohan, talvella uudestaan
nuo pilvet kylvävät hiutaleitaan
ja peittävät hangen mustuneen
taas uuteen, pehmeään valkeuteen.*

*Niin peittää Jeesuksen lunastustyö
joka synnin, olkoon se musta kuin yö
ja se kaikkina päivinä tarjolla on,
ota uskolla vastaan, se sinunkin on!*

Lunta

*Raamatusta rukouksen
opin kaunihin:
että Jeesus puhdistuksen
soisi mullekin.*

*lunta uutta, valkeata
hohtavammaksi
syntieni mustuudesta
minut pesisi.*

*Lunta sataa pihamaalla
- se nyt muistutti:
Jeesus ristinkuolemalla
minut puhdisti.*

Joko joulu on nyt?

*Tämä onkohan joulu, joka on nyt,
sen vuoksiko kynttilät sytytetyt,
jouluiloa laulutko helisevät
ja siksikö aikuiset hymyilevät?*

*Sanon: tänäänhän Jeesus syntynyt on,
Hän seimessä nukkui. Hän veljemme on.
Tuli meitä taivaaseen johdattamaan,
ikijoulua ihanaa valmistamaan.*

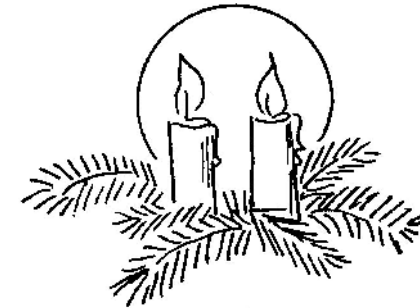
Se on joulu

Kynttilöiden valot lämpöiset,
lahjakääröt salaperäiset,
tähtilatva, kirkas joulupuu,
katseet lämpimät ja naurusuu!
Se on joulu, joulu ihanin,
juhla, joka saapuu koteihin.

Kauan aikaa sitten syntynyt
lapsi, Jeesus, siksi juhla nyt.
Aina joka vuosi uudestaan
lahjakääröt rakkaat avataan
lahjaa muistaen tään lapsosen,
Vapahtajan kaikkein ihmisten.

Surin ilo, lahja, runsaus
Jeesus-lapsen tuoma lohdutus:
tullessansa kerran päälle maan,
otti meiltä synnit kokonaan,
taivaan joulusalin valmisti,
juhlaan kutsui meidät iäksi.

Nyt, kun kynttilämme syttyvät,
monet riemut mielet täyttävät,
olkoon sydämenne avoinna
juhlavieraan sinne saapua.
Rauhan, ilon Lapsen soisithan
tykönäsi aina asuvan!

Lapset seimen luona

Seimessäsi, Jeesus-lapsi, oljet vaan,
eikä ole tallissasi joulukuustakaan!
Tokko Sulle sytytettiin kynttilää,
ympärillä kylmää on ja hämärää.

Sinä joulun mulle annoit iloisen,
joululahjat, jouluvalot, kodin suloisen.
Mitään itselles et pyydä, lahjoitat
mulle kaikki joulun riemut armahat.

Enemmänkin annat vielä, tiedän sen,
annat kodin taivaallisen, ikuisen.
Sitä varten, Jeesus-lapsi, synnyitkin,
että taivaan jouluriemuun pääsisin.

Auta, Jeesus, Siemen Lapsi, minua,
että aina elon tiellä seuraan Sinua,
että sanaas rakastan ja kuuntelen
Sinun ääntäs yksin vain, mun Jeesuksen.

Kuin karitsa pieni

*Kuin karitsa pieni
hiipiä tahtoisin
sinun seimesi luokse
tallissa hämärässä
oi, Jeesus-lapsi,
jospa vain näkisin
sinut jouluna nyt
siinä oljilla lepäämässä.*

*Nyt uskon silmin vain sua
katselen,
pyhä sanasi johtaa mua
matkalla talliin.
Vaan kerranhan
minä maasta erkanen
ja silloin silmilläni
näen lapsen kalliin.*

*Sinä, Jeesus-lapsi,
valo ja rakkaus,
minun jouluni aina
uudeksi kirkastat.
Miten ihana liekään
taivaassa kirkkaus
näin ihanasti
kun tänne sen heijastat.*

Joulutähti

*Joulutähti, loista
tänne maailmaan,
kun taas juhlaan käymme
Rauhan Ruhtinaan.*

*Kirkas joulutähti,
vieraat itämaan
johdit kauan sitten
Lasta katsomaan.*

*Tule Sanan tähti,
kerro sanomaa:
Vapahtajan saanut
nyt on koko maa.*

*Loista tähti pyhä
ihmissydämeen!
Seimen kautta johda
meidät taivaaseen.*

Vuosi vaihtuu

*Jeesus, Sinun kanssasi
päätti vanha vuoteni,
hoidit, neuvoit mua lasta
taivaan tieltä horjumasta.*

*Kiitos enkelistäsi,
joka kulki kanssani,
kiitos, että yhä saa
kätensä mua kuljettaa.*

*Ole tänä vuotena
mulle myöskin turvana,
kasteen armoliitossa
lapsenasi talleta.*

Kerron Jeesuksesta

*Jeesus kärsi syntiemme
palkan ankaran,
Vapahtajanamme vaipui
alas hautahan.*

*Pyhä aamu, pääsiäinen
nyt on ihana,
ylösnoussut Jeesus kertoo:
taivas avoinna!*

*Kasteeni ja Sana mulle
tänään todistaa:
taivaan kotiin minut kerran
Jeesus kuljettaa.*

Palmusunnuntai

*Pajunkissat pehmoiset,
silkki- silkkinuukkaiset,
lumen alta ponnistaa -
kukkii kevät kylmä maa.*

*Palmusunnuntaina ne
tuodaan kotiin pöydälle,
niin kuin palmut pyhän maan
juhlaa varten taitetaan.*

*Jeesus Jerusalemiin
juhlavirsin saatettiin,
kansa tielle palmut toi
lasten laulu silloin soi.*

*Nytkin laula, lapsen:
kiitos aina Jeesuksen!
Pajut, kukat - kaikki nuo
myöskin kiitostansa tuo.*

*Pajunkissat pienoiset,
silkki- silkkinuukkaiset!
Keväthangilta ne hain
juhlaan palmusunnuntain.*

Jeesus Vapahtajamme

*Getsemanen puutarhassa
Jeesus rukoili,
siellä vihamiesten joukko
hänet vangitsi.*

*Ruuskittuna, pilkattuna
Jeesus vaikenä,
orjantappurainen kruunu
häntä haavoitti.*

*Ristintielle raskahalle
Jeesus tuomittiin,
ristinpuuhun korkealle
hänet naulattiin.*

*Jeesus kuoli ristillänsä,
hautaan kannettiin.
Meidän, syntisien tähden
kärsiä sai niin.*

*Kolmantena aamuna nyt
hauta tyhjä on.
Jeesus nousi kuolemasta
jälleen elohon.*

*Jeesus elää ainaisesti
taivaan kodissa.
Meidätkin hän kuolemasta
kutsuu luoksensa.*

Tule nyt!

*Tule,
kun olet nuori ja vahva,
tule silloin jo
Jeesuksen luo.
sana Herran on väkevä kahva,
ikiautouden sulle se suo.*

*Sinä
tietää et voi, et nähdä,
mitä matkasi
vastaasi tuo,
ehkä täytyy sun lävitse käydä
monen tuskan ja vaivojen vuo.*

*Olet
vanha ja heikko kerran,
etkä kenties
jaksakaan
enää tutkia tahtoa Herran,
et Jeesusta tunnekaan.*

*Tule
siis, tule nyt jo tänään
luo ystäväs,
Jeesuksen,
Sydäimestäsi murtaa hän jään,
suvenlämpimäks' muuttaa sen.*

Nuotiolaulu

*Pois painuu päivä metsän taa
jo lännen taivas ruskottaa.
On järvi tyyni, hiljainen.
Ei kuulu laulu lintujen.*

*Ja nyt, kun aivan ilta on,
niin sytytämme nuotion.
Se meitä kutsuu lämmittää
ja valollansa piirittää.*

*Kun kirkas liekki leimahtaa,
se meitä myöskin muistuttaa,
tulesta, jonka sydämeen
sytytti usko Jeesukseen.*

*Kuin tulen kirkas kipinä,
on meille sana selkeä:
On Jeesus paimen lammasten,
mä olen lammas Jeesuksen.*

*Kun sammuu tuli nuotion,
niin mulla sydämessä on:
Tuo tuli toinen, lämpöinen
se rakkaus on Jeesuksen.*

*Näin yöhönkin Sä valon toit,
kun itses Jeesus meille soit.
Siks' nytkin iltaan hiljaiseen
soi kiitoslaulu riemuinen.*

(Sävel: "Maan päällä paikka yksi on")

Leirilaulu

*On meille kaikille varmaankin
tää leiriaikamme riemuisin,
kun leikit lyömme ja kilvan syömme
me kiitoksin.*

*On täällä komeat hongistot,
on ruohomättäät ja koivikot.
On päivän väikky ja järven läikky
ja nuotioit.*

*Vaan eihän leikkiä aina saa,
voi uimarantakin odottaa.
Kas koulu täällä on paikanpäällä
siis oppikaa.*

*Niin täällä lapsia ohjataan
nyt tietä taivahan tuntemaan.
Sen uskon varmaan saan siellä parhaan
mä kotimaan.*

*Nää päivät kiitävät ohi saa
pian lapset kotiinsa palajaa.
On Jeesus myötämme päivää yötämme,
holhoaa.*

*Ei talvi sentään niin pitkä lie
se ensivuonnakin kesään vie.
Kun kukkii haassa, on ruoho maassa,
käy tänne tie.*

(Sävel: "On maista kaikista sittenkin")

Pauliinan pakinoita

Sittenkin joulu tulee

Pimeän syyskauden jälkeen ollaan taas saapumassa joulun valojen ja kirkkauden keskelle. Valoisana ilon juhlena ajattelemme joulua, rakkaan Vapahtajamme syntymäjuhlaa. Monella kuitenkin mielessään päällimmäisenä oman elämänsä murheet. Tänä vuonna ajatus erikoisesti viipyy niissä sadoissa kodeissa, joista joku on järkyttävällä tavalla saanut surmansa suuressa haaksirikossa. Kysellään: miksi?

*

Monta vuosikymmentä sitten, myöhäissyksyn aikaan elettiin lapsuuskodissani myös järkyttäviä aikoja. Pienen kodin pieniä murheita, mutta meille vuoren korkuisia.

Jonakin päivänä äiti oli mennyt sairaalaan ja jättänyt meidät Alma-tädin huostaan. Kyllähän se täti meistä huolehti, mutta yhtenä me kysimme, koska meidän äiti oikeastaan tulee kotiin?

Mutta ei äiti tullut ja päivät kuluivat. Kerran sitten isä sanoi, että nyt lapset pääsevät äitiä katsomaan. Sitä riemua! Sairaalan käytävä oli pitkä, ja minä juoksin ensimmäisenä sinne, missä äiti yksinään makasi suuressa sängyssä. Huoneen perältä valkopukuinen täti sanoi:

- Tulepas tänne katsomaan.

Minä menin ja siellä oli pieni vuode ja siinä makasi mustatukkainen vauva.

- Tämä on sinun veljesi, se hoitajatäti sanoi.

- Ei kai sitä nyt kuitenkaan meille kotiin tuoda? minä kysyin.

- Kyllä ne pikkuveljet yleensä kotiin tuodaan, hoitajatäti sanoi.

- Mutta kun meillä on jo veli!

Lopulta sitten tuli se päivä, jolloin äiti tuli kotiin ja toi mukanaan sen pikkuveljen. Äiti kertoi, että pikkuveli oli kastettu siellä sairaalassa ja nimeksi oli pantu Heikki. Ja vielä piti kertoa, että kun ne hoitajat olivat olleet siellä pikkuveljen kummeina, niin nyt ne seuraavana pyhänä tulisivat meille ristiäiskahville. Oli siinä uutisia. Alma-täti rupesikin heti kakkua vispaamaan.

Tuli sitten odotettu pyhäpäivä. Aamuvarhaisella jo olimme kuin kynttilät pystyssä kysymässä:

- Missä on Heikki?

Äiti, joka siinä hämärässä hiljaksen liiaskeli vastasi:

- Heikki on taivaassa!

Siinä sitten seisoimme sen pienen vuoteen ympärillä ja kovin pieneltä se pikku Heikki näytti pitkässä paidassaan, vaikka makasi ihan suorana. Ne vaaleasiniset sukatkin olivat niin isot.

Joulu oli kuitenkin tulossa.

*

Monen vuoden jälkeen mietiskelin, mikä mahtoi olla Jumalan tarkoitus näin antaessaan ja ottaessaan. Hyödytöntäkö? Sitten tulivat muistikuvat vuosien takaa. Muistin, miten isän käteen ilmestyi se paksu, musta kirja ja siitä hän luki meille iltaisin. Sitten alettiin lukea sunnuntaisin saarna. Eikä aikaakaan, kun me jo löysimme oman, pienen seurakuntamme ja rupesimme käymään kirkossa joka pyhä. Semmoistahan ei tapahtunut ennen pikku Heikin aikaa.

Ettei vain ollutkin niin, että tuolla pienokaisella oli ollut mukanaan suuri tehtävä. Hänenhän tuli johdattaa meidät kaikki Jumalan sanan äärelle ja taivaan tielle.

Jospahan nytkin, näinä pimeinä aikoina, murheen murtamissa kodeissa moni löytäisi tyhjään käteensä Kirjan, jonka kautta joulun lapsi, Jeesus, itse voisi häntä lohduttaa ja kotiin opastaa.

Jouluterveisin vuonna 1994 Pauliina

Lapsuusmuistot

Herään hiljaiseen aattoamuun. Puhtauden tuoksu kaikkialla. Keittiön puolelta joulun ihanien ruokien kutsu. Salaperäisyys. Soittorasian kilahdus, hymyt, laulu, virren sävel. Aamupimeään yllä takassa räiskyvä valkea. Jouluaatto! Jouluaatto aamussa vasta ja koko päivä, koko ihana päivä edessä.

Lapsuuden jouluaatto! Miten lämpimänä tuleekaan mieleen juuri tuo jouluntulon onnellinen odotus. Kaikki jouluaaton tapahtumathan olivat johdattamassa sen suurimman tapahtuman vastaanottamiseen. Eikä se ole kulunut pois vuosien mukana. Yhä se on olemassa monenkirjavan nykypäivän keskelläkin. Näin on varmaan monen, monen ihmisen kohdalla. Käymme joulunviettoon hartaina ja lapsenmielisinä. Jokaiseen jouluumme liittyvät nuo lapsuutemme lämpimät muistot.

Toisella tavallakin lapsuusmuistot voivat vaikuttaa. Eivätkö ihmiset usein sano: "Joulu on lasten juhla." Sulkevatko he näin aikuisensydämensä Joulun Lapsen tulolta? Jumalan sanaltako ihmiset haluavat sulkea sydämensä, synnintunnolta, jonka tämä sana herättää.

Eikö Jeesus tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, eikä mitään muuta varten. Juuri sen vuoksihan joulua vietetään, Jeesuksen maailmaan tulon vuoksi.

Miten suunnaton rakkaus onkaan tämän tapahtuman takana. Voiko olla mitään koko maailman kattavaa "avustusohjelmaa", jota voisi tähän verrata! Ja minäkö sulkisin aikuisensydämeni ja sanoisin: "Se kuuluu lapsille." Emmekö me kaikki ole lasten lailla tarvitsemassa Joulun Lapsen rakkautta.

Kerrotaan, että amerikansuomalaiset kristityt ovat pitäneet tapana kokoontua kirkkoihinsa viettämään, jouluaatto. Kotimaanikävä, orpouden tunneko ovat olleet mukana sen tavan syntymisessä? Meillä Suomessa on joulu aina ollut kodin juhla. Mutta mitenkähän monen kodin jouluohjelmaan tänä aikana sisältyy Jumalan sanan lukeminen, kuuleminen? Moni muistaa poismenneitä omaisiaan hautakynntilöin, kukin, mutta miten usein unohtuukaan oma sielu pimeään, vaille Jumalan sanan valoa ja lohdutusta.

Liina Sandell on kirjoittanut eräässä laulussaan:

*"Tarvitsen sua Jeesus, aina;
yksin eksyn helposti,
yksin juoksen sinne tänne,
yksin näännyn itseeni.
Tarvitsen sun johdatustas
Sanan suureen valkeuteen,
muuten en voi koskaan päästä
Isän luokse taivaaseen."*

Ehkäpä onkin hyvä ajatus viettää joulua kirkossa. Sanan luona.

Pian himmenevät mainosten valot, kiireet päättyvät. Kynntilät syttyvät. Syttykööt ne uskon merkiksi. Sen merkiksi, että Joulun Lapsi toi iankaikkisen elämän toivon pimeydessä vaeltavan ihmisen yksinäisyyteen. Synnyttäköön tämä joulu syvemmän kaipuun Jumalan sanan suojaan sydämessäni, sinun sydämessäsi. Niin, että tarvitsen Sinua, Jeesus, tänä jouluna, joka päivä. Että kaikki tarvitsemme Sinua.

Tule, Joulun Lapsi, tule kaikkien ihmislasten sydämiin.

"Anna, oi Jeesus rauha ja menestys!"

Kulunut vuosi kerittiin loppuun kuin lankakerä. Otettiin esille uusi lankavyöhytti, uusi vuosi. Tässä ollaan jo menossa hyvää vauhtia. Otsikon sanat, jotka on poimittu Helsingin yliopiston julkaiseman almanakan alusta, sopivat hyvin jokaisen kuukauden ylle. "Rauha ja menestys", sitähan rukoilemme seurakunnallemme, maallemme ja koko ihmiskunnalle.

Viime vuoden saimme viettää ulkonaisesti rauhassa. Sisäiset myrskytuulethan meitä itsekutakin alituisesti runtelevat milloin enemmän milloin vähemmän niin kauan, kuin olemme täällä maailmassa. Mutta kun meillä on Jumalan sana, silloin on meillä myös rauha, siunaus ja menestys. Emme sitä ehkä aina huomaa, mutta Jumalan kädessä ovat kaikki lyhteet.

Joulun aikaan oli monenlaista juhlaa ja juhلاميeltä eri puolilla kirkkokuntaamme. Erityisesti tulee vielä mieleen kaksi: jouluaamun joulukirkko Lahdessa, jolloin varhaisaamuun herättiin ja kiiruhdettiin vuoden suurimpaan juhlaan, joulukirkkoon! Toisena on mielessä Tapaninpäivän joulukirkko Siitamassa. Joulun sanoma hiljaisen luonnon keskellä.

Uusi vuosi aloittikin sitten uuden luvun ja oli kuin olisi päivä kirkastunut ja taivas korkeammalla kaareutunut.

Tämän vuoden ensimmäinen suuri tapahtuma on ollut heti helmikuun 1. ja 2. päivinä. Nuorten päivät Helsingissä! Mikä etuoikeus nuorisolla kokoontua yhteen Jumalan sanan ympärille. Nyt siihen on tilaisuus, nyt juuri ja nyt vielä.

Vanhoista Luterilaisen vuosikerroista löytyy selostuksia entisistä nuorten päivistä. Valokuvista huomaa, että vielä n. 10-20 vuotta sitten mukana oli enemmän myös varttuneempia nuoria. Ei vain varhaisnuorisoa rippikoulun kahta puolta. Jotenkin se tuntuu hyvältä tämä aikaisempi tapa. Isommat sisaret ja veljet yhdessä nuorempiensa kanssa. Eikö niin tulisi olla nytkin? Viime vuosina on erikoisesti talvileirillemme tullut eri ikäisiä. Jopa lapsetkin ovat viihtyneet, kun heillä on oma tuntinsa päivittäin.

Helmikuu on ollut ennenkin nuorten päville sopiva ajankohta. Vuonna 1963 vietettiin nuortenpäiviä Helsingissä Eino Leinonkadun seurakuntasalissa. Ohjelmasta näkyy, että siellä keskusteltiin "Kristittyjen nuorten keskinäisestä seurustelusta"; "Omakohtainen sanantutkistelu" ja "Jeesuksen nimen tunnustaminen" olivat myös sekä esitelmien että keskustelujen aiheena. Sunnuntaiaamun jumalanpalveluksessa oli saarnassa kaksi pääkohtaa: "Meillä on kallis aarre, jota meillä ei ole varaa hukata" ja "Me elämme paikassa, jossa meiltä joka hetki uhataan riistää tämä aarteemme". Mitä arvelet, nuori, ovatkohan nämä aiheet ajankohtaisia vielä tänäänkin, vai joko ovat toisenlaiset ajat? Onko nuoren ihmisen tänä päivänä helpompi säilyä uskon tiellä, pysyä Jumalan sanan ohjeissa kuin ennen? Tuskinpa vaan. Tarvitset siis tukea, sinä nuori, tarvitset Sanan matkaeväitä kestääksesi taivaan tiellä. Kiiruhda siis kuulemaan, oppimaan, aina kun on tilaisuus.

* * *

Kerran, kun nuorena olin poissa kotoa, sain isältäni kirjeen, jossa hän antoi minulle ohjeita rukouksesta. Näin hän kirjoitti: "Rukoile sinäkin aina: 'Älä hylkää minua Herra, minun Jumalani, äläkä ole kaukana minusta.' Ja niin kuin Emmauksen opetuslapset sanoivat Jeesukselle: 'Jää luoksemme, sillä ilta joutuu ja päivä on laskenut'. Muista aina uskontunnustus ja Isä meidän. Kun luet, lue Psalmi 27, siitähän on se virsikin." Ja tässä isäni tarkoitti virttä n:o 335. Ympäristö ja elämäntavat muuttuvat, ihmisen kilvoitus on aina ollut sama, sama on aina ollut myös Jumalan sanan lohdutus. On hyvä tietää, että tässä epävarmuuden ja pelon maailmassa on yksi muuttumaton, turvallinen ja ehdoton: Jumalan sana.

Virrestä 335: "Herra, ainut autuuteni, Älä peitä kasvojas. Mulle tule turvakseni, Siunaa sielu rauhallas. Jos sä vedät kätes pois, Missä silloin turva ois. Älä pahan valtaan heitä, Johda aina tahtos teitä".

Tavataanko Siitamajalla

Sanan luo

Yksi Raamatun kauneimpia kertomuksia on luomiskertomus. Sitä voi lukea yhä uudelleen. Aina sen sanoma kiehtoo mieltä. Ihmisen alkuperä, josta monenlaisia muunnelmia rakennetaan, on Raamatussa yksinkertainen, tosi. 1. Mooseksen kirjassa sanotaan: "Silloin Herra Jumala teki maan tomusta ihmisen ja puhalsi hänen sieraimiinsa elämän hengen ja niin ihmisestä tuli elävä sielu. "Eläinten luomisesta kerrottaessa ei sanota näin. Ainoastaan ihminen on saanut iankaikkisen sielun -iankaikkisen Jumalan henkäyksestä.

Tätä ei TV:n kysymys- ja vastausohjelmassa tiennyt pastori, joka sanoi olevansa ev.lut. valtiokirkosta, jonka hän kertoi perustuvan näiden sanojen pohjalle. Muut eri kirkkojen edustajat, jotka ohjelmassa esiintyivät, eivät olleet luterilaisia.

Tuo mainittu pastori sanoi vakaumuksenaan, että ihmisen sielu kuolee yhdessä ruumiin kanssa ja ihminen siis tällaisena sielu-ruumis -olentona lakkaa olemasta lopullisesti kuolemassa. Ei Raamatussakaan puhuta mitään sielun ylösnousemisesta, hän sanoi lisäksi: tosin uskontunnustuksessa puhutaan ruumiin ylösnousemisesta.

Etsimättä muistui mieleen, mitä Jeesus sanoi opetuslapsilleen (Matteuksen evankeliumin mukaan): "Älkää peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua; vaan ennemmin peljätkää häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin". Jos siis ihmisen sielu on kuolematon, miten se tarvitsisikaan ylösnousemista, mietin.

*

Toinenkin kohta tuossa yllä olevassa TV-keskustelussa mietitytti Joku kuuntelija oli kysynyt, mikä tarkoitus on elämällä. Vastauksissa ilmeni monenlaisia tarkoituksia. Yksi vain puuttui. Tuon yhden vastauksen sai pieni koululainen ennen aikaan oppia kertomuksesta, jota usein luettiin. Tällainen se oli:

Sakari Topeliuksen kerrottiin kerran vierailleen eräässä koulussa. Siellä hän näytti lapsille vihreää oksaa ja kysyi: "Mihin tämä kuuluu?" "Kasvikuntaan", vastasivat lapset. Sitten vieras näytti kiveä ja kysyi: "Entä tämä?" "Kivikuntaan", oli nopea vastaus. Sen jälkeen vieras osoitti itseään ja kysyi edelleen: "Mihinkähän minä kuulun?" "Tähän vastasi pieni tyttö: "Taivaan valtakuntaan."

Sitapä ei television vastaajista kukaan tiennyt. Liekö ollut liian vanhanaikainen kertomus televisiossa kerrottavaksi.

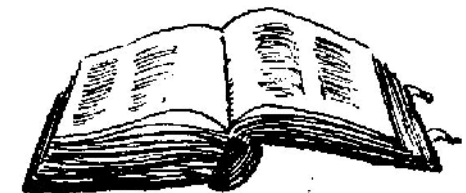
*

Opettavainen oli tämäkin puheena ollut keskustelu. Opettavainen sikäli, että oli pakko miettiä kysymyksiä ja etsiä Jumalan sanan vastauksia niihin. Monesti on vaikea löytää oikeita sanoja, muistaa oikeita lauseita. Siksi pitääkin aina vain oppia lisää Jumalan sanaa. Kukaan ei koskaan voi osata sitä liaksi.

Vielä mietin, miten oli ihmisen mieli kirkas silloin luomisen aamuna. Olisi ollut hyvä ihmisen säilyttää tuo Jumalan suuri rakkaus, jonka vuoksi Hän oli kaiken tehnyt. Mutta eipä ihminen osannut silloinkaan arvostaa Jumalan hyvyttä.

Silti Hän meitä kurjia rakastaa. Meitä, joihin hän kerran puhalsi tuon kuolematoman henkensä. Kiitos Jeesuksen lunastustyön, on meillä myös iankaikkinen päämäärä ja tarkoitus.

Kunpa vain osaisimme johdattaa ihmisiä iankaikkisen elämän lähteelle, Sanan luo.

Kansalaisuus

"Maan syvyydet ovat hänen kädesssä, ja hänen ovat vuorten kukkulat. Hänen on meri, sillä hän on sen tehnyt, ja kuiva maa, jonka hänen kätensä ovat valmistaneet. Tulkaa, kumartukaamme ja polvistukaamme, polvillemme langetkaamme Herran, meidän Luojamme eteen."

Psalmista näin ylistää Jumalan luomistekoja. Tämä ja muitakin kiitospsalmeja kuultiin, - kahta opeteltiin laulamaankin - Siitamajalla, lokakuun kiitosjuhlassa.

Kiitoksen aiheet oli juhlassa jaettu kolmeen osaan: Ensinnä kiitollisuus luomisesta, sitten lunastuksesta ja viimeksi pyhityksestä, uskonkappaleiden mukaan.

Niin monia kiitoksen aiheita maailman Luojalle tuotiin esiin. Oma isänmaakin ja maan kansalaisuus. Tokko tuota useinkaan ajateltu. Enempi arvosteltu maan asioita, valtaapitäviä.

Kansalaisuus. Tässä nykymaailmassa sekin monilta puuttuu. Ollaan pakolaisia, ei minkään maan kansalaisia, ei kotoa missään. Olisiko tässä kiitoksen aihetta meillä, joilla tämä kaikki on, vaikkapa vain itsenäisyyspäivän aikaan?

*

Miten hyvin oli Jeesuksella täällä maailmassa? Joosef ja Maria tulivat verollepantaviksi Daavidin kaupunkiin. Kehno oli heidän vastaanottonsa siellä. Kuten maattomat, kodittomat talliin yöpyivät. Pian oli edessä pakolaisten tie vieraaseen maahan.

- Jumalan Poika on kulkenut ihmisen tien, meille Siitamassa muistutettiin. Tämä Jeesus, joka maksoi meidän syntimme, joka on veljemme, ystävämme ja Herramme. Miten Hän onkaan meitä rakastanut ! Kuinka unohtuvaa meidän kiitoksemme. Tarpeen on meitä usein muistuttaa.

Jeesus hankki meille vielä toisen kansalaisuuden: taivaan valtakunnan iankaikkisen kansalaisuuden. Ei vain juutalaisille tai suomalaisille, vaan jokaiselle, joka tahtoo Hänen tykönsä tulla.

*

Eräs nykyajan juutalaistyttö järkytti kotiväkeään kertomalla heille, että hän oli tullut uskomaan Jeesukseen. Tytön isä päätti lopettaa sen kaiken alkuunsa. Hän rupesi tutkimaan Raamatun eri käännöksiä löytääkseen todistuksen, joka osoittaisi tytön olevan harhassa ja palauttaisi hänet juutalaisuuteen. Mutta vaikka tuo isä luki ja tutki, ottipa virkavapaata työstäänkin tämän tutkimisen tähden, ei hän löytänyt hakemaansa. Päinvastoin Raamattu koko ajan todisti hänelle Jeesuksesta. Niin Pyhä Henki johdatti myös tytön isän uskomaan Jeesukseen.

Kristityksi tullut isä kirjoitti kaiken kokemansa kirjaksi. Siinä hän vielä todistaa, että Daniel ennusti Jerusalemin temppelin hävityksen tapahtuvan sen jälkeen, kun Messias (voideltu) on tuhottu (Dan. 9:26). Tämä tapahtui v. 70 jKr. Kun Israelin sukutaulut olivat temppelissä ja temppeli tuhoitiin, niin siinä hävisivät myös nuo tärkeät sukutaulut. Tämän jälkeen ei kukaan voisi enää todistaa ketään Daavidin sukuun kuuluvaksi Messiaaksi. Se oli ratkaiseva todiste. -Messiaan oli määrä olla Aabrahamin siementä, lisäkin poika, Jaakobin poika, Juudan heimoa, lisäin sukupuusta ja Daavidin huonetta.

Pyhä Henki toimii sanan kautta. Me, joiden etuoikeutena on ollut saada pyhä kaste jo lapsena, jotka olemme saaneet runsaasti Jumalan sanan opetusta, meidän tulee antaa ihmisille mahdollisuus. Se on lähetystyötä. Siihen kiitollisuutemme Jumalaa kohtaan meitä ohjaa.

Jospa monet saisivat omistaa taivaan maan kansalaisuuden! Jospa ei kukaan, joka sen kerran on saanut, sitä koskaan hylkäisi.

On paljon aihetta rukoukseen ja kiitokseen.

Sana tänään

"Sana tänään" on nurkkaus sanomalehdessä. Siinä on päivittäin raamatunlause. Tammikuussa kun Baltian maissa kuohui ja Persianlahdella valmistuttiin sotaan, oli eräänä päivänä lause: "Joka minua kuulee, sanoo Herra, saa asua turvassa ja olla rauhassa onnettomuuden kauhuilta" Sananl. 1:33.

Leikkasin lauseen lehdestä ja pistin eteiseen näkyvälle paikalle, jotta näkisin ja muistaisin joka päivä. Monet pelkäsivät sodan leviävän. Oli huolestuneita ihmisiä. Mutta Jumala salli meidän olla rauhassa.

Kiitos, Herra, tästä rauhasta ja isänmaan vapaudesta.

Kiitos myös kodin turvasta ja lämmöstä, työstä ja jokapäiväisestä leivästä.

Kiitos lähimmistä, ystävistä. Niistä, jotka kaiken parhaaksi kääntävät.

Kiitos niistäkin, joiden vuoksi on opeteltava anteeksiantamisen vaikeaa läksyä.

Kiitos Sanastasi, jonka olet antanut jokapäiväiseksi ravinnokseni.

Kiitos pyhästä kasteestani, jossa piirsit nimeni elämän kirjaasi.

Kiitos, että olet armahtanut minuakin Vapahtajani kärsimyksen tähden.

Kiitos kivuista ja sairaudesta, jotka opettavat kärsivällisyyttä, valvotuista öistä, joiden hiljaisuudessa vain Sinä olet läsnä.

Kiitos kaikista näistä päivistäni, jotka olen saanut asua turvassa.

Rukoilen tänään: "Jää luokseni Jeesus, sillä ilta joutuu ja päivä on laskemassa".

Ihmeitten aikaa

Jo lokakuun lopullahan se tapahtui, että venäjänkieliset Kristinopit tulivat kirjapainosta suoraan Lahteen sinne Rajakadun kirkolle alakertaan. Eikä se mikään vähäinen asia ollutkaan. Kaksi kertaa suuri rekka-auto tunki siihen kapealle kadulle ja ikkunan kautta lastattiin kirjapaketit Tammituvan lattialle pinoon. Nuoret vahvat ihmiset siinä olivat lastaamassa.

Monta kertaa jo tuli mieleen että mihinkä nämä tästä nyt sitten eteenpäin. Pienempiä eriä lähtikin. Ensin Pietariin, Kanadaan, USA:han, Saksaan jne. Mutta eipä juuri koloa tullut. Olihan kirjoja kaikestaan yli 20.000 kpl.

Sitten tultiin joulukuuhun ja viidenteen päivään. Naistenkerho oli tuoksi päiväksi laatinut myyjäiset sinne alasaliin. Oli lämpöistä tumppeja ja sukkaa, herkullisia leivonnaisia, kuumaa kahvia ym. Mutta se oli vasta alkua tälle päivälle.

Eipä aikaakaan kun Tammituvan seinustalle römisi taas iso rekka-auto. Ja nyt se olikin keräämässä pois ensin tuotua tavaraa. Siitä Tammituvan pienoisestä ikkunasta pisteltiin ulos 435 laatikkoa kirjoja - joka laatikossa 32 kpl - lasketaanpas! Mutta oli myös saatu kokoon talkooväkeä. Viisi vahvaa koko ajan, ajoittain jo kahdeksankin henkeä siinä oli letkassa ja niin siirtyivät venäjänkieliset Kristinopit matkalle Pietariin ja siellä edelleen odottavien lukijoiden saataville. Tunnissa kaikki oli selvää ja Tammituvassa taas tilaa ja avaruutta. Kiitos uutteralle talkooväelle!

Ennen mahdolltomilta tuntuneet asiat ovat tulleet ja tapahtuneet. Ennen joulua tulivat kirjapainosta vielä eestinkielisetkin Kristinopit. Ne painettiin Eestissä ja suurin osa heti jäikin sinne mutta lämpimäiset toki mekin saimme.

Oli todella aihetta kiitokseen näistä joululahjoista kun kokoonnuimme joulukirkkoomme. Olimmehan näin pienenä sirpaleena mukana Jumalan suuressa työssä viemässä Hänen sanaansa eteenpäin niin kuin meidän on käsketty tehdä.

"Menkäämme maakyliin"

Tätä kirjoittaessani on kesä vielä edessäpäin kuin kaunis, kirjottu vaate. Nyt kun silmut puissa paisuvat ja ensimmäiset arat vuokot ovat heränneet päivänpaisteeseen, tuntuu kesän ajatus aivan ihanalta. Sitä miettii, mitä kaikkea ehtisikään tehdä, mistä kaikesta voisi nauttia kesän aikana.

Toukokuun aikanahan se kesä oikein alkaa. Turun kevätjuhla on meille aina kuin portti kevääseen. Sitten ovat lasten kevätjuhlat, siinä aina pyhäkouluilla ja kerhoilla oma osuutensa. Kesäkuussa on sitten nuorison aika, rippikoulu ja konfirmaatio. Ja juhannuksen jälkeen tulevat leirit! Tuntuu kuin savun tuoksu leirinuotioista jo kutsuisi rientämään yhteen ystävien kanssa. Miten kaikuvatkaan laulut kuulaisiin kesäiltoihin, miten kokoonnumme yhteen Sanan äärelle!

Me suomalaiset olemme järvikansaa. Meille sinisen järven pilkotus on kutsu veneille, rannoille, uimaan. Liekkö tämä rakkaus pitkän talvemme vastakohta. Nämä ja tuhannet rantasaunat koivuntuoksuineen ovatkin sitä ominta itseämme. Tätä suomalainen rakastaa ja tämän kautta omaa maatansa. Sitä ainutlaatuista.

Ennen tähän kaikkeen yhdistettiin myös kiitos Jumalalle. Se tuntui lauluissa, runoissa, maalauksissa. Nyt kun yhä useammalla rannalla törmää riitasointuiseen, rämisevään soittoon, sitä ihmettelee, minne onkaan kadonnut hiljaisuus, jonka keskeltä luonto itse puhuu. Minne ovat kadonneet ihmiset, jotka kiireidensä vastapainoksi luonnon hiljaisuutta kaipaavat ja etsivät. Yhä kauemmas korpiinko?

Meistä ihmisistähän se riippuu, millainen on oma kesämme. Mitä siltä etsimme ja odotamme. Jumala on lahjoittanut meille nämä loistavat puitteet kesänvietolle. Hiljaisiakin rantoja löytyy, löytyy niitä, jotka vesien varsilla Jumalalle laulavat, häntä hyvyydestään kiittävät. "Menkäämme maakyliin" sanotaan Salomon korkeassa veisussa. Meille useimmille tämä merkitsee hiljaista tyytyväisyyttä, vastaanottavuutta. Jumalan sanasta saa

kyvyn kiitokseen ja nöyrään onneen.

Kristuksen ansio - kuin kirkas, kesäinen päivä. lankaikkinen päämäärämme kuin illan viipyvä, punertava valo. Sitä kohti ohjaavat meitä myös leiritulemme, se sana jota niiden ympärillä meille taas tarjotaan. Runsaasti, kitsastelematta.

Menkäämme siis jälleen tänä kesänä leireille, "maakyliin" saamaan voimaa pitkän talven varalle.

Kiitosmielin

On vietetty Luterilaisen juhlapäivää. Katseltu vanhojen kuvien ja lehtien sekä historiikin kautta menneisyyteen. Kuunneltu juhlaesitelmä, kuoron kaunista laulua ym.

Päällimmäisenä kiitollisuus näistä vuosista, joiden ylitse Jumalan armokädet ovat kantaneet. On yhä iloa siitä, että oma lehtemme jatkuvasti tulee koteihimme kuin lämmin kädenojennus. On kiitollisuutta ystävistä, joita tämän lehden kautta on saatu. Tutuista ja tuntemattomista, jotka lukevat Luterilaista ja iloitsevat Sanasta, jota se mukanaan kuljettaa.

Kiitosmieli tulee myös niistä uskollisista, jotka alusta lähtien ovat Luterilaista tilanneet ja yhä tilaavat - jokunen niistäkin oli juhlassa mukana. Kiitollinen ajatus siinä samassa nuoremmista, jotka ottavat viestin kuljettaakseen sitä tulevaisuuteen.

Luterilaisen tiellä on ollut nousuja ja laskuja. Jumala on kuitenkin armossaan siunannut heikot voimamme. Luterilainen on saanut julistaa kirkasta Jumalan sanaa. Tätä yhä pyydämme.

Kevätterveisin Pauliina

Talvisodan ihme

*Daavid sanoi
filistealaiselle:*

-minä tulen sinua vastaan Herran Sebaotin nimeen 1 Sm. 17:45.

Olin kävellyt aamulla majapaikastani Pyhäjärvellä (VI) Taubilan kartanosta Alakylään, missä kanttiinimme oli 7:n divisioonan huoltoportaan alueella. Tykkien jyllä oli katkeamatonta, ollut jo pari viikkoa yötä päivää. Ilmavaaran vuoksi ja kun tykistötuli oli jo yltänyt lähelle kyläämme, kanttiinikauppamme oli auki vain iltaisin. - Kenttäsairaala oli jo siirretty toiseen paikkaan. - Askarreltuani kaupan kunnostuksessa lähdin aamiaiselle Kokkolinnaan, missä oli sekä esikunnan toimistoja, että yhteinen ruokalamme. Matkalla poikkesin KEKIN (= kaatuneiden evakuoimiskeskus) toimistoon. Siellä seisoskeltiin kumman joutilaina.

- Mitä on tapahtunut? kysyn.
- Kuuntele!
- Ei kuulu mitään, sanon.
- Ei niin, tykit ovat vaienneet. On tullut rauha! Kello oli 11.00 maaliskuun 13. päivänä 1940.

*

Koko talven kuorma-automme kuoppaisilla teillä, ilman valoja pimeässä, pyrkimässä lähelle rintamaa. Pakkasta, väsymystä, ojaanajoja, eksymistäkin. Kauppa-auton kylmässä ohjaamossa kaksi lottaa ja kuljettaja. Lavalle rakennettu pahvikoppi täynnä sekalaista tavaraa, mitä suinkin oli saatu ostaa evakkoon lähteviltä Kannaksen kauppiailta. Erikoisesti vielä "kännttyä", pullaa, jota eräs viipurilainen leipomo leipoi niin kauan, kuin

kykenimme sitä Pyhäjärveltä käsin hakemaan. Hävittäjien ja pommikoneiden laivueet myös matkalla Viipuriin.

Kuitenkin varjelluimme kaikilta onnettomuuksilta.

Eräänä päivänä puodin täydeltä nuoria sotilaita hohtavanvalkoisissa lumipuvuissaan. "Posliinidivisioona" oli tullut vaihtoon. Joukossa eräs tuttuakin, oman seurakunnan jäsen.

Kyselevät että millaistakohan siellä on, edessä, tiedetäänkö? Mitä siinä voi sanoa? Niin monta murheellista kuormaa vastaan tullut. -Siunaa itsesi poika, siunaa itsesi! Viikossa olivat entiset, kokeneet miehet jo taas asemassa.

*

Hiljainen harras valatilaisuus Kallenkartanon pihalla. Nuorimmat sotilaat 16-, vanhimmat 40-vuotiaita. Vyö ja kokardi toki kaikilla.

"Jumala ompe linnamme...". Milloin se olikaan? Maaliskuun 12. päivänä - juuri ennen rauhan tuloa.

*

Nyt, heti 13. päivänä avaran peltoaukean yli johtavaa tietä ajaa saattue, jossa vedetään pois omat tykkimme Taipaleelta. Enää ei tarvita näkösuojaa.

Illalla Kokkolinnan käytävällä ensimmäiset rintamalta palanneet, väsyneet miehet likaisissa lumipuvuissaan. Joku nousee seisomaan vanhaan tapaan lotat nähdessään.

- Lotta! Kannas on menetetty! Kyyneleet valuvat partaisia poskia.

Taas pitkät jonot kaikilla Kannaksen teillä. Hevosia, kelkkoja, jalankulkijoita, karjaa. Koko eläminen nyytissä mukana. Jollakin kelkassa vain keinutuoli. Kuorma-autot tyhjentämässä armeijan muonavarastoja, karjalaisten taloja. Kuorma aina uuden rajan ylitse, tien varteen hankeen ja auto takaisin uutta hakemaan. Ei mitään riemua rauhan tähden, ei raketteja, ei ulkona tanssivia ihmisiä. Vain liput puolitangossa ja tulipalojen loimu.

Sodan jälkeen kirjoitti past. Kauko Valve Luterilainen 2-4/40:

"Ainoakaan annetuista uhreista ei mennyt hukkaan. Se vapaa

isänmaa, joka meillä nyt on, on ostettu veljiemme ja sisartemme verellä. Sitä kalliimpana Jumalan lahjana on meidän nyt sitä pidettävä".

Niiden monien ajallisten etujen, oikeuksien ja vapauksien joukossa, jotka ovat yhä omanamme isänmaassamme, on eräs aivan erikoisesti mainittava. Se on uskonnonvapaus. Jos julma vihollisemme olisi saanut määräysvallan maassamme, olisi toisten kallisarvoisten ihmisoikeuksien mukana mennyt varmasti myös tämä. Tilalle olisi tullut kaiken uskonnonharjoituksen raaka vaino. - On aina muistettava, että sankarimme tosiasiallisesti kaatuivat, ei minkään erityisen kirkon, vaan kaikille yhteisen uskonnonvapauden, kodin ja isänmaan puolesta."

*

Me surimme, kun olimme niin paljon menettäneet. Emme ymmärtäneet miten paljon voitimme. Se tieto tulvi meitä vastaan nyt niiden kansojen kokemuksista, jotka 50 vuotta sitten hävisivät sotansa. Kuinka oikeassa past. Valve olikaan edellä luetussa kirjoituksessaan.

Monet uskovien rukoukset nousivat sodan koettelemasta maasta taivaallisen Isämme puoleen. Hän kuuli rukouksemme ja kulki itse kanssamme, niin että jaksomme käydä tämän kylmän tien loppuun. Hän johdatti valtakuntien asiat siten, että voitiin tehdä rauha. Hän, joka kerran johdatti nuoren Daavidin kättä kukistamaan Goljatin, on armossaan ja käsittämättömässä viisautessaan johdattanut myös meitä kärsimysten kautta tähän päivään.

Talvisodan ihme, sen Herran ihme, joka yksin pystyy kokoamaan kansan yhteen, antamaan sille tahdon ja voiman tehdä mahdottomasta mahdollinen. Psalmista sanookin:

"Jos ei Herra kaupunkia varjele niin turhaan vartija valvoo".

Seurakuntani Lahdessa 70 vuotta

Ensimmäinen muistamani kirkko oli Lahden tyttökoulun alasali. Se oli suuri huone. Ikkunat olivat yläosastaan kaarevat ja ne olivat korkealla katon rajassa. Sali oli viileä; istuttiin päällysvaatteissa. Meidän perheelle paikka oli lähellä ja sinne me menimme koko perhe sunnuntaisin. Arki-iltojen iltasaarnat pidettiin kodeissa.

Kun kirkon etuosaan rakennettiin alttari - varsinkin juhlapäivinä - se päällystettiin vihreällä veralla ja kaunistettiin pitsireunaisella liinalla, kynttilöillä ja kukilla. Jouluna ylhäällä seinässä vielä ne kultaiset kirjaimet *Kunnia Jumalalle korkeudessa*. Alttarista huolehti Naima Varjovirta.

Kanttoriurkurina toimi seurakunnan esimies Viljo Malkavaara. Hänellä oli noina varhaisina vuosina yllään musta "pitkätakki" ja mielestäni hän oli hyvinkin puolipastori. Pidettiin hän lukujumalanpalvelukset hänen kotonaan ja setä Malkavaara toimi pastorin sijaisena.

Pastori Kauko Valveen olemuksessa oli aina juhlovaa arvokkuutta. Lapsetkin sen vaistosivat ja istuivat kirkossa hiljaa. Kun oli erityinen juhla ja paikalla oli muitakin pastoreita, meidän pastorimme piti kuitenkin aina juhlasaarnan. Tuosta lapsuuteni kirkosta muistan vielä oman rippijuhlani, jossa nuori ihminen oli niin paljon rakkauden ympäröimänä.

Sodan aikana tämä tyttökoulun alasali - kirkkosali oli väestösuojana ja kerran veljeni joutui suojautumaan sinne pommituksen ajaksi ja vaikka naapuritalon edessä räjähti suuri ilmapommi, oli alasali yhä turvallinen paikka.

*

Monenlaisia vaiheitahan seurakunnallamme on ollut taipaleellaan, jolle se oli Sanan varassa lähtenyt nyt jo 70 vuotta sitten. Sotien jälkeen tulivat rakennusvuodet. Lahteen saatiin oma rakas kirkko. Pyhäkouluun tuli paljon lapsia, pidettiin lasten kerhoa, nuorten Luther-liittoa, naistenkerhoa, miesten piiriä, Jumalanpalvelukset joka sunnuntai, raamattutunnit arki-iltoina. Ruvettiin pitämään raamattuleirejä ja saatiin jopa oma leiripaikkakin.

Pastoreitakin saatiin. Kun joku lähti pois, löytyi toinen tilalle. Monenlaisesta Jumalan suomasta rikkaudesta saatiin nauttia. Kun lapsena ennen saimme jonkin lahjan, kysyttiin heti: "Muistitko kiittää?" Niin kysyn nytkin. Muistimmeko me kiittää? Vai pidimmekö kaiken meille itsestään kuuluvana?

*

Tänään, nyt 70 vuoden virstanpylvään luona pysähtyessä, näen meidät, tämän pienen seurakuntani kuin opetuslasten joukon venheessä myrskyävällä merellä. Niin kuin Jeesus tuli opetuslasten luo käyden yli meren, niin Hän nytkin tulee Sanansa kautta. Kun Pietari lähti Jeesusta vastaan, niin hänkin kulki veden päällä niin kauan, kuin hän katsoi Jeesukseen. Mutta kun hän katsoi ympärilleen ja näki kuohuvan veden ja syvyyden jalkainsa juuressa, niin hän peljästyi ja vajosi. Katsokaamme siis mekin aina vain Vapahtajaamme. Hän on antanut meille, tälle seurakunnallemme, sanansa ja sakramenttinsa. Niissä Hän on ollut luonamme, niissä Hän suojelee meitä myrskyjenkin keskellä.

Seurakuntamme perustamisasiakirja 70 vuotta sitten päättyy rukoukseen. Tähän rukoukseen nyt mekin yhtykäämme, ja sanokaamme seurakuntamme perustajien kanssa:

*varjele meitä jokaista,
koko seurakuntaamme
oikeassa, totisessa
evankeliumin uskossa ja opissa
lujina loppuun asti!
Älä anna kenenkään
riistää meitä Sinun kädestäsi
eikä Isän kädestä.
Amen."*

Kesän viimeinen leiri

Vihreät oksat huojuvat ikkunan takana, oksien lomasta aurinko pilkistelee. Avoin ikkuna narahtaa tuulen siihen sattuessa. On raukea levon hetki Siitamajalla, lomaleirillä.

Kesän aikana on ollut useita leirejä, tämä lomaleiri nyt viimeinen. Ei kuitenkaan pelkkää lepoa, vaan myös tarpeellisia oppitunteja, raamattutunteja joka päivä. Tutkistelun kohteina ovat olleet: Vanha ja uusi ihminen; Kaste ja uudestisyntyminen; Kristityn risti; Tuhlaajapojan parannus; Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus; Raamatun hyve- ja paheluetteloita. Lisäksi aamu- ja iltahartaudet, sunnuntain päätösjuhla jumalanpalveluksineen johon sisältyi Herran Pyhän Ehtoollisen vietto sekä myös leiriläisten ohjelmaa.

Opetuksia tällä puolen viikon leirillä pitivät pastorit Särelä ja Karinen. Kuorokin loppuviikolla elvytettiin.

Laulutunneilla laulettiin Siionin kanteleen lauluja. Näissä meille rakkaissa lauluissahan on Jumalan sanan turva ja lohdutus arkipäivänkin keskellä: "On Jeesuksessa turvapaikka mulla, Kun Herran sanaan uskoa mä saan. Nyt vaikka voivat vaiheet monet tulla, Ei sana järky, muutu milloinkaan".

Oli aikaa keskustella, nauttia yhdessäolosta, auringosta, uimisesta. Nopeasormiset ehtivät marjapensaitakin tyhjentää ja mehua syntyi ensi talven varalle.

Opetustunneilta jäi mieleen monia ajatuksia. Tässä niistä muutamia:

- Jumalan anteeksiantamus irrottaa menneisyydestä. Kun syntitaakka nostetaan pois hartioilta, silloin saamme alkaa kaiken alusta.
- Vanha on mennyt, uusi on sijaan tullut.

- Jolla ei ole uskoa Kristukseen, hän tekee syntiä, teki hän mitä tahansa. "Kaikki mikä ei ole uskosta on syntiä."
- Armovälineiden vaikutusta ei saa sillä tavoin käsittää, että se sulkee pois toisen armovälineen.
- Alhaalle tuli Vapahtaja, mutta sieltä hän meidät löysi. Sitä varten hän tuli alas nostaakseen meidät ylös.
- Makedonian kristityt uhrasivat köyhyydessään - kuten köyhä leski kaiken mitä heillä oli. Heillä oli vahva usko, sen vuoksi he uskalsivat uhrata niin paljon.
- Ristin sanoma on autuuden sanoma ja kun me ristin vuoksi kärsimme, me kärsimme juuri tämän autuuden sanoman tähden. Se on suuri kunnia.
- Tässä elämässä ihmisellä on monenlaisia kipuja. Taivaassa ei ole kipua. Ei ole kuolemaa. Ei ole minkäänlaista ahdistusta.
- Niille, jotka ovat meitä pilkanneet, loukanneet, annamme sydämestämme anteeksi. Mutta ilman taistelua se ei käy. Vanhan ja uuden ihmisen välillä on aina taistelu. Se on merkki siitä, että olemme kristittyjä.
- Sammuneet tulivuoret ovat vaarattomia. Sellaisia ovat myös anteeksiannetut synnit.
- Kristitty ihminen on kuin loistava tähti maailmassa.

Jumalan sanan turvissa syksyä kohti!

Kesämuistoja

On kirkas, kesäinen aamu. Raamattuleirin lapset nukkuvat vielä teltoissaan. Järvi on aamuntyyni. Näyttää siltä, ettei sekään ole vielä herännyt. Sorsaemo soudattelee lapsiparveaan kaislikon reunassa. Ohitse soutavan veneen vanassa kelluu eilinen apilaseppele, pienten sormien sitoma. Rauha ja sopusointu on täydellinen. Miten niin voikin olla meidän ihmisten maailmassa? Ilmeisesti vain näin, nukkuvana aamuna, Jumalan luonnon keskellä.

Palatessani järveltä jo ensimmäinen viri rikkoo järven sileätä pintaa. Kello kilisee ylhäällä rannalla. Leiriläisten aamuherätys. Pian on elämää ja viiskettä. Aamun lumous särkyä. Uusi leiripäivä on alkamassa.

Kesä on leirien aikaa. Opetetaan Jumalan sanaa lapsille ja aikuisille, nuoremmille ja vanhemmille. Eletään viikon päivät kerrallaan Sanan keskellä. Joku kysyi kerran: tuletko sinä siitä paremmaksi? Täytyy tunnustaa, ettei "vanha aatami" minnekään ole muuttanut. Kulkepa vain mukanani. Mutta on sitä ruoskittu ja nöyryytetty, kyllä vaan. Jumalan sanalla on sellainen voima. Sillä on myös voima nostaa ja lohduttaa. Sen avulla voi oppia antamaan anteeksi, pyytämään anteeksi. Se saa aikaan sisäistä tutkistelua. Jumalan sana alkaa elää. Ehkä siinä ymmärrys kasvaa, niin että näkee kaikki ihmiset samanlaisina. Syntiset, puutteelliset ihmiset Jumalan armopuvussa rikkaina, loistavina.

Joskus näiden seurakuntiemme alkuvuosina yhteen kokoontunut seurakuntalaisten joukko viihtyi yhdessä pitkään. Keskusteltiin, laulettiin, mielen täytti rauha ja autuuden ilo. Ilo Jeesuksesta, ilo toinen toisistamme. Tähän pyrkivät myös raamattuleirimme. Että voisimme iloita yhteisestä Vapahtajastamme, vahvistua toistemme uskosta ja läsnäolosta. Saada voimaa matkatessamme edelleen korkeata päämääräämme kohti. Itsekukin hiljaisesti Sanaa tutkistellen, siihen syventyen. Toinen toistamme tukien ja auttaen, sen mukaan kuin kukin tukea etsii, tarvitsee.

Alkukesän päivinä muutti taivaan kotiin ystävämme, uskollinen sisaremmme taivaan matkatiellä, Essi Penttinen. Hiljaisesti hän lähti ja kätettiin maan poveen odottamaan ylösnousemuksen aamua. Mieleen tulevat monet lohdulliset keskustelut, ymmärtämys, myötäeläminen. Tulee myös mieleen häneltä usein kuultu toivottu: "Hyvää yötä, Jeesus myötä".

Tämän kesän kauneuteen kuuluu tämäkin kuva. Kuva uskollisesta vaeltajasta, joka on tullut perille taivaan kotiin.

Sinnehän me matkalla olemme kaikki, jotka vielä täällä maisilla poluilla taivallamme. Ajattelen kaikkia niitä lapsia, joita tänäkin kesänä on opetettu raamattuleireillämme. Tiedän, että monet rukoukset seuraavat heitä leirien jälkeenkin. Monen ohjaajan sydän lämpenee heitä muistaessaan. Rohkeita, innokkaita lapsia. Kunpa he voisivat säilyttää Sanan sydämessään tulevaisuudessakin, missä sitten joutuvatkin kulkemaan.

Teille kaikille leiriläisille, pienille ja isoille ja kaikille muillekin ystäväilleni tänään ja joka ilta: Hyvää yötä - Jeesus myötä!

Minun silmäni sinua vartioitsee (Ps. 32:8)

- Erityisen merkittävä lähetyssaarnaaja on Lutherin Vähä katekismus, sanoi teol. tri Markku Särelä latviankielisen Kristinopin julkistamistilaisuudessa Lahdessa pyhäinpäivänä.

Tähän päivään oli tultu monenlaisten vaiheiden kautta. Jo yli 50 vuotta sitten julkaisi kirkkomme Lutherin Vähän katekismuksen ja sen pohjalta laaditun oppikirjan, Kristinopin, jonka toimittajana oli pastori Kauko Valve. Vuosikymmenet sitä käytettiin sekä katekismustuntien että rippikoulujen opetuskirjana. Tämän Kristinopin uusimisen sai johtokunnalta tehtäväkseen pastori Markku Särelä. Graafikko Kimmo Pälkön työksi annettiin kirjan kuvittaminen. Kristinoppi ilmestyi sitten uutena, kuvitettuna painoksena v. 1990.

Työ jatkui. Suuressa naapurimaassamme ei tällaisesta kirjasta ollut vuosikymmeniin kuultukaan ja niinpä se käännettiin venäjäksi. Samaan aikaan virolaiset ottivat kirjan omakseen ja nyt on saatu myös latvialaisille oma Kristinoppinsa. Tällä hetkellä on tiedossa, että Kanadan luterilainen sisarkirkkomme on kääntämässä kristinoppiamme ukrainaksi.

Voidaan sanoa, että työn ovat tehneet pastorit Valve ja Särelä avustajinaan kirkkomme toiset pastorit. On ollut kääntäjiä, tietokone-eksperttejä ja monia muita. Suoranainen ihme oli sekin, että Suomesta löytyi liiviläinen rovasti Edgar Vaalgamaa, joka kykeni tekemään latviankielisen käännöstyön. Tämän ihmeen kautta voimme ymmärtää, kuka on koko ajan ollut kaiken takana, uhrausten, voiman ja osaamisen synnyttäjänä. Eikö juuri Hän, joka jo lähes kaksituhatta vuotta sitten sanoi: "Menkää ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni kastamalla ja opettamalla."

Luther on selittänyt (Ps. 32:8) "Katso, tämä on ristin tie. Sitä et sinä voi löytää; minun täytyy johdattaa sinua kuin sokeaa. Minä itse, et sinä eikä kukaan ihminen, tahdon siis Hengelläni ja sanallani johdattaa sitä tietä, jota sinun on vaeltaminen. Älä seuraa minua siinä työssä, jonka sinä itse valitset, älä siinä

kärsimyksessä, jota sinä ajattelet. Minä kutsun sinua siinä, joka saavuttaa sinut ilman omaa valitsemistasi; ole siinä opetuslapsi, jättäydy minun huomaani. Katso, minä tahdon johdattaa sinua silmilläni, minä en tahdo hyljätä sinua."

Näissä mietteissä jätämme nyt taaksemme kuluneen vuoden monine koettelemuksineen, lahjoineen ja rikkauksineen. Olemme valmiit astumaan eteenpäin, vaikkemme tiedä askelemme sijaa. Taivaallisen Isämme silmät meitä johdattavat.

*Ei aina voi ihminen ymmärtää,
mitä päivät ja vuodet sisältää.
Sitä luulisi, että jos itse voisi
vähän mestaroida, niin toisin oisi.
Vaan paras on päivä kerrallaan
yhä luottaa Herraamme korkeaan!
Hän antaa sateen ja jälkeen sen
suo auringon paistaa kultaisen.*

Tässä luottamuksessa matkaa uuteen vuoteen myös Pauliina

Hyvää arkipäivää

Kun joulun joulu-aika päättyi loppiaiseen, niin arkipäivät ja arkiviikot jysähtivät vastaan kiireisinä. Viime vuoden tilitykset, selvitykset, veroilmoitukset tehtävänä, ylityöt useinkin jokapäiväisiä. Niiden keskellä tuli tuttava kadulla vastaan: - Mitäpä kuuluu? - Mitä tässä nyt kuuluu, työtä vaan ja arkisia kiireitä, ei mitään muuta!

Niin tavallinen vastaus, mutta mitä syvällisiä asioita sisälsikään. Ihmisen paras aikahan on aika, jolloin voi tehdä työtä. Jopa että on työtä mitä tehdä. Kohonneeko kiireen keskeltä kiitos Jumalalle näistä asioista! Vai sittenkö sen vasta ymmärtää, kun työkiireet loppuvat. Useinhan asioiden arvon tajuaa vasta niiden mentyä ohitse.

Näitä ihmisen moninaisia kiireitä tässä punnitsen. Toiset ovat oikeita, toiset vääriä kiireitä. Aina ei osaa panna asioita oikeaan tärkeysjärjestykseen. Muistan erään naapurin, jota kutsuttiin hartaustilaisuuteen, sanoneen: "Voin minä tullakin, jos nyt ei satu mitään muuta kiirettä olemaan." Vääräksi kiire muuttuu silloin, kun Jumalan kutsu sen alle tallaantuu. Siitä työstä ei ole siunausta elämällekään. Kukaties saattaa kova kiirehtiminen joskus olla peittona huonolle omalletunnonle. Mitähän sitä sitten vastaisi Jeesukselle, kun hänet kerran tapaa.

Entä, jos minä unohdan Vapahtajan arkipäivän kiireiden keskellä, en lue enkä kuuntele sanaa, mahtaako hänkään olla sitten paikalla, kun se viimeinen hetki tulee?

Tällaisissa ajatuksissa huomaa nopeasti, miten usein on antanut arjen vyöryä ylitse. Miten paljon on laiminlyöntiä, huolettomuutta, väärää asiajärjestystä. "Muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkiaksenne mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä", sanotaan Roomalaiskirjeessä. Se sopii tähänkin, minullekin.

On hyvä kiirehtiä Jumalan sanan turvaan. Sanaa on runsaasti tarjolla. Talvileirikin on lähestymässä. Olen muistellut ensimmäistä talvileiriämme. Meitä oli vähemmän kuin kesäleireillä ja vähemmän kuin myöhemmillä talvileireillämme. Oli kotoinen, lempeä tunnelma. Jokaisen ohjelman, oppitunnin tai raamattutunnin alkaessa varmistuttiin ensin, että kaikki olivat paikalla. Niinpä kerran, juuri kun pastori Särelä oli aloittamassa, kuului ääni: "Yksi puuttuu". Niin tärkeä huomautus. Yksi puuttuu!

Ajattelen sitä hetkeä, jolloin Jeesus kokoaa omansa. Eihän vain kenenkään meidän kohdalla silloin sanota: yksi puuttuu! Eihän sitä vain sanota minun kohdallani! On vain pidettävä kiinni Jumalan sanasta. "Sana suojaa mun."

Tällaisia terveisiä arkipäivän kiireiseen elämänmenoon

"Taas kutsuvi kynttilät kirkkahat"

Talvileirillä viime kevättalvella oli mukana joukko eestiläisiä. Katseltiin valokuvia Eestistä. Siinä kirkon edessä on hevonen ja reki. Virossa yhä käytetään hevosia. - Minullakin on hevonen, sanoi pastori Apsalon. Hän pitää jumalanpalveluksia tuossa kirkossa, ja kulkee hevosella. Tulee jouluihin mieli kuvaa katsellessa. Entisaikaan täälläkin ihmiset hevosilla ajelivat. Joulukirkkoon varsinkin.

Heimokansamme on kulkenut vaikeita teitä. Nyt siellä saa saarnata vapaasti Jumalan sanaa. Ihmiset tulevat kuulemaan - kuka milläkin tavoin: jalkaisin, hevosella. On Sanan nälkää. On juhلاميeli.

*

Syntymäkirkossa Beetlehemissä on hyvin matala ovi. Kerrottiin, että se aluksi oli korkeampi, mutta korskeat herrat ratsastivat hevosillaan suoraan ovesta sisään tähän Vapahtajamme syntymäpaikan päälle rakennettuun kirkkoon. Päätettiin korjata asia. Niin ovesta tehtiin matala. Siinä on jokaisen aikuisen kumarruttava. Hevosten on jätävä ulkopuolelle.

Näin opetettiin nöyryyttä ihmisille, jotka tulivat katsomaan Vapahtajansa syntymän paikkaa.

Joulua odottaessa vanhat joulumuistot aina palaavat. Kyllä hevosten kulkusten kilinää kuultiin ennen kaupunginkin kaduilla! Hartaina kokoonnuttiin joulun viettoon. Isä oli tuonut kuusen. Ne kaikki kaksikymmentä kynttilää paloivat kirkkain liekein. Luettiin jouluevankeliumi, jonka kanssa kuljimme seimen luo joka joulu - yhä uudestaan.

Iloittiin pienistä asioista. Muutamista lahjakääröistä, yhdessäolosta oman väen kesken. Joulukirkosta, jossa aina oli suuren juhlan tuntu, pidettiin sitä sitten miten pienissä tiloissa tahansa. Rakkauden ja rauhan sanoma täytti sydämet. Oi jouluvirsi kaukaa, kaukaa soiva!

Pieni, musta kasetti

Syyskesän pilvisenä aamuna kuuntelen nauhurillani aamuhartautta kesän raamattuleiriltä. On kuin pilvet väistyisivät ja siirtyisin hetkessä kesäiseen Siitamajan kirkkosaliin yhdessä ystävien kanssa hiljentymään Jumalan sanan äärelle. -Niin vähän aikaa sitten siellä kokoonnuttiin ja nyt jo saartavat kaikki huolet täällä arjisella vaelluksella. Onneksi näitä nauhoja on useita. On hyvä että on paljon Jumalan sanaa saatavilla kuunneltavaksi, luettavaksi, ajateltavaksi. Vain Jumalan sana voi tukahduttaa väärät ajatukset, estää väärät teot. Vain Jumala yksin voi anteeksiannollaan lohduttaa ja keventää raskautetun omantunnon - Jeesuksen tähden. Siksi siis on niin hyvä, että Jumalan sanaa on paljon.

Aikuisten raamattuleirillä oli paljon Jumalan sanaa. Muutamia asioita jäi erityisesti mieleen. Roomalaiskirjeen tutkistelu raamattutunneilla oli tärkein tapahtuma. Sitä sopii jatkaa kotona. Leirillä saatiin ikään kuin pohja tälle omalle lukemiselle.

Oppitunneilla kokoonnuttiin ryhmiin keskustelemaan joka päivä eri aiheista. Lähetysaiheen ollessa aiheenamme tuli yksimieliseksi päätökseksi kaikkien ryhmien taholta, että lähetystyötä tulee tukea. Oli erityisen hyvä, että oli saatu kosketus näihin lähetystyökohteisiin. Jo leirillä kerättiin tuntuva lähetyskolehti ja päätettiin sitä jatkaa seurakunnissa.

Kirjallisuudesta keskusteltaessa tuli niinkään vilkasta osallistumista kirjallisuuden levittämisasiaan. Ehdotettiin mm. että huolehdittaisiin lähitulevaisuudessa siitä, että past. Sarelän kirjoittamaa kirjaa "Lapsikaste on raamatullinen" levitettäisiin maamme kaikkien sairaaloiden synnytysosastoille. Nämä lahjoitukset näiden laitosten kirjastoihin toimitettaisiin kirjamyynnin kautta. -Jo nyt on saatu tämä työ käyntiin. Siinä on haastetta varsinkin seurakuntiemme naisille! Muitakin kirjojamme sopii kyllä lahjoittaa sekä ystäville että kirjastoille. Sekin on lähetystyötä ja sitä voi jokainen tehdä taloudellisten mahdollisuuksiensa mukaan. Luterilaisen tilauskampanja-aikakin pian lähestyy, joten sekin sopi tässä ottaa huomioon.

Hyvällä syyllä voidaankin nyt sanoa, että leirin anti oli "kouraantuntuva". Sellaisia olivat myös leirille saapuneet yhteiset kirjeet. Ensimmäisen oli lähettänyt pastori A. A. Uppala Hämeenlinnasta ja se oli tervetullut kädenojennus.

Toinen kirje saapui nyrkki-postissa New Yorkista. Yllättäen saapui sieltä leirille Betania-seurakunnan jäsen Tauno Marjomaa ja toi past. Efraimsonilta kirjeen leiriläisille samoin hän toi tuliaisina Betanialehteä jaettavaksi leiriläisille. Näin saatiin leirillemme kansainvälistä tunnelmaa.

Kansainvälisyyttä lisäsi myös se, että DDR:n matkalaiset toivat nähtäväksemme matkakuvia ja terveisiä matkalta kerrottiin. Lisää tästä matkasta saimme lukea leirin monistelehdestä, joka viikon lopulla ilmestyi. Muutakin lukemista lehdessä oli runsaasti. Iltaohjelmissa esitettiin kuvanauhasarjaa, joka kertoi tieteen ja Raamatun yhteistyöstä. Kerrottiin vedenpaisumuksesta, luomisesta, alkukantaisen ihmisen mysteeristä, ritariperhosen elämästä jne. Erittäin hyvä opetussarja.

Otin esille pienen, mustan kasetin ja se toi mieleeni näin paljon muistoja. Enemmänkin. Se toi lähelle sen erinomaisen lämpimän yhteishengen, jonka keskellä vietimme viikon. Saimme kokea kauniita ilmoja, luonnon tuomaa virkistystä, monia hyviä keskusteluja, unohtumattomia lauluhetkiä, iltanuotioita, saunasta ja uimarannasta puhumattakaan.

Lapsia opetettiin myös joka päivä ja lähes joka ilta he esittivät meille ohjelmaa.

Jokaisen leirin jälkeen on sydämessä ajatus: Kiitos, että saimme vielä tämän leirin! Runsaastikin meitä oli, mutta yhä useammalle olisi kuitenkin tämän ilon suonut. Ehkäpä ensi kesänä, jos Jumala suo, nähdään vielä suurempi joukko Siitamajan suojissa.

Ensi kesää odotellessamme muistelkaamme tunnuslaulun sanoja:

*"Nyt mitä multa puuttuisi, sain hyvän paimenen!
Hän on mun vanhurskauteni -on kaikki parhaiten.*

*Siis sutten suusta suojele nyt, Paimen, lammastas,
jos eksyn harharetkille, niin etsi laumahas.*

*Sä tiedät lampaas nimeltä, siis tunnet minutkin.
Sä kuljet laumas edellä ja viet sen kotihin".*

Hiljainen tuuli

Hiljainen tuuli

*Tulin tyhjään taloon,
äänettämyys huusi minua vastaan,
autius istui kynnykspuulla.
Ei mikään ole muuttumassa,
ei kukaan ole tulossa,
kaikki ovat menneet
eivätkä palaa.
On otettava käteen jotakin:
kynä tai kivi,
on pidettävä kiinni jostakin,
sanoja ei ole.*

Miksi taivaskin on äänetön?

*Kuin kuivat, kirjavat lehdet
kahisevat sanat ympärilläni
kurkotan niitä kohti
kuin kerjäläinen.
Äkkiä raivoisa myrsky,
satavat tuliset rakeet,
kipeät, kirvelevät rakeet
tyhjiin käsiini.*

Taivainen ääni: vain vähän aikaa!

*Ehtoon tullessa taukoaa myrsky,
vain tuulen henkäys jää.
Sinun henkesi siinä,
Sinun henkesi luonani tässä,
Taivainen Ystäväni.
Kivun ja kuoleman keskellä
Sinä yksin kanssani, Vapahtajani*

kuin lempeä, hiljainen tuuli!

(I kun. 19:11, 12)

Sisällysluettelo

Lukijalle	1
Tapahtui niinä päivinä	
Adventtimuisto	3
Pyhässä kirjassa kerrotaan	4
Paimenet.....	5
Sinulle kerrotaan	6
Yösydänhetkellä.....	7
Paimenen kertomus	9
Ja tapahtui niinä päivinä...	10
Jouluyön mietteitä	11
Kiitos Joulun Lapsi	12
Sanoma kaukaa	12
Joulurukous	13
Sinun luonasi Jeesus	13
Paimenten viesti.....	14
Joulukirkkoon...	15
Kirje ystävälle...	16
Tähti valaisi yötä	17
Tietäjät.....	19
Vuoden vaihtuessa	
Vuoden vaihtuessa.....	21
Uuden vuoden rukous	22
Rakas Isä.....	22
Kaikkeen maailmaan.....	23
Tilinpäätös ..	24
Rukous.....	24
Askeleissasi Vapahtaja	
Askeleissasi Vapahtaja	26
Jeesus Getsemanessa.....	27
Via Dolorosa	28
Pääsiäisaamuna	29
Se on täytetty...	30
Matkalla Emmaukseen.....	30
Sata lammasta	

Luuk. 15:4-6.	32
Sana	33
Simeon.....	34
Ruut	35
Eräs mies vaelsi alas Jerikoon	35
Joh. 4.	36
Fariseus ja publikaani	37

Luonto puhuu

Vuodenajat opettavat	40
Hän yksin	40
Mitä kerrot kukka.....	41
Olen lintunen.....	41
Syksy - Kevät...	42
Suven mentyä ..	42

Runsaasti

Runsaasti.....	44
Sanan äärellä...	44
Muistiinpanoja talvileirillä	
Ensimmäinen leiripäivä	45
Aamutunnilla	45
Pastori opetti	45
Hauhon raamattuleirillä 1964	46
Tänään ja huomenna	47
Matkalaulu...	48
Aamurukouksen hetkellä..	49
Katekismustunti	50
Rukous tänä päivänä	51
Lahden seurakunnalle 16.12.1963	52
Luterilaisen juhlaan	54
Sananpalvelijan virkaanvihkimispäivänä ..	56

Vesat

Laulu pienokaiselle.....	59
Rakas pyhäkoulu.....	60
Rukoile lapsi	62
Kiitä, kiitä	62
Jeesuksen lapset	63
Syyspäivänä	63

Kuin lumi on sydän.....	64
Lunta.....	64
Joko jouluku on nyt.....	65
Se on jouluku..	66
Lapset seimen luona.....	67
Kuin karitsa pieni.....	68
Joulutähti	68
Vuosi vaihtuu ...	69
Kerron Jeesuksesta	69
Palmusunnuntai	69
Jeesus Vapahtajamme.....	70
Tule nyt!	71
Nuotiolaulu ..	73
Leirilaulu	74

Pauliinan pakinoita

Sittenkin jouluku tulee	76
Lapsuusmuistot	78
"Anna, oi Jeesus rauha ja menestys!" ...	80
Sanan luo.....	82
Kansalaisuus.....	84
Sana tänään	86
Ihmeitten aikaa.	87
"Menkäämme maakyliin" ..	88
Kiitosmielin..	89
Talvisodan ihme.....	90
Seurakuntani Lahdessa 70 vuotta	93
Kesän viimeinen leiri	96
Kesämuistoja ...	98
Minun silmäni sinua vartioitsee	
(Ps.32:8)	100
Hyvää arkipäivää.....	102
Taas kutsuvi kynttilät kirkkahat	104
Pieni musta kasetti.....	105

Hiljainen tuuli

Hiljainen tuuli.....	109
----------------------	-----